

**SŁOWNIK BIOGRAFICZNY
OSÓB ZASŁUŻONYCH
DLA OŚRODKA SZKOLENIA
KADR ŁĄCZNOŚCI
W ZEGRZU
(1919–2014)**

ZEGRZE 2014

Słownik opracował zespół oficerów z Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu w składzie:

*ppłk dr Mirosław Pakuła (red.),
ppłk mgr inż. Mieczysław Hucal,
mjr mgr Andrzej Stefański*

Projekt okładki:
Ewa Bielowicz

Korekta, opracowanie graficzne i skład:
Hanna Bajan-Jaskółowska

Zdjęcia na okładce pochodzą ze zbiorów Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki oraz Światowego Związku Polskich Żołnierzy Łączności

© Copyright by Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki
© Copyright by Wojskowe Centrum Edukacji Obywatelskiej

Wydanie I, Warszawa 2014

Druk i oprawa:

Wstęp

13 września 2014 roku mija 95 lat od chwili rozpoczęcia szkolenia kadr łączności Wojska Polskiego w Zegrzu. Okres ten można podzielić na dwa etapy: 1919–1939 oraz 1948–2014 (w latach 1939–1948 szkolenie w Zegrzu nie odbywało się). Sukces i renomę zegrzyńskie ośrodki szkolenia zawdzięczają z pewnością ludziom: oficerom, podoficerom i pracownikom cywilnym, których biogramy znajdują się w tej książce.

Niniejsze opracowanie ma charakter słownika biograficznego. Najbardziej przydatne przy pisaniu słownika były materiały archiwalne Centralnego Archiwum Wojskowego w Warszawie, Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej w Nowym Dworze Mazowieckim, Archiwum Wojskowego w Oleśnicy oraz archiwum Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu. Korzystaliśmy także z książek Zbigniewa Wiśniewskiego i Mirosława Pakuły. Sporadycznie, gdy występowały trudności z dotarciem do materiałów archiwalnych, uzyskiwaliśmy dane od byłych żołnierzy jednostki wojskowej w Zegrzu lub ich rodzin.

Zdajemy sobie sprawę, że nasza książka nie zawiera biogramów wszystkich ludzi zasłużonych dla ośrodka zegrzyńskiego. Mamy też świadomość, że dokonaliśmy subiektywnego wyboru osób. Zapewniamy jednak, że zrobiliśmy to po szerokich konsultacjach. Wierzymy, że publikacja zostanie w przyszłości uzupełniona o nowe biogramy.

Za pomoc w realizacji naszej pracy pragniemy podziękować przede wszystkim dyrektorowi Centralnego Archiwum Wojskowego dr. Andrzejowi Czesławowi Żakowi. Bez jego życzliwości i pomocy opracowanie słownika nie byłoby możliwe.

W imieniu zespołu autorskiego

płk dr Mirosław Pakuła

Adamczyk **Ginter**, pułkownik, ur. 1940. W latach 1960–1963 był podchorążym w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu. Po promocji służył jako dowódca plutonu radiowego kompanii łączności w pułku zmechanizowanym 10 Sudectkiej Dywizji Pancerniej w Opolu. W latach 1966–1971 studiował w WAT, uzyskując tytuł magistra inżyniera elektronika w zakresie organizacji łączności. Po ukończeniu akademii został skierowany do WSOWŁ w Zegrzu, w której pełnił różne funkcje dydaktyczne od wykładowcy do zastępcy kierownika Cyklu Taktyki Łączności. Do rezerwy odszedł w 1995 roku ze stanowiska starszego wykładowcy Katedry Taktyki i Systemów Łączności. Od 1995 do 2007 roku pracował jako specjalista-nauczyciel, najpierw w WSOWŁ, a następnie w CSŁil. W historii ośrodka zegrzyńskiego zapisał się jako wymagający i sprawiedliwy nauczyciel, mistrz dydaktyki. Stanowił wzór dla młodszych wykładowców. Podchorążowie WSOWŁ zapamiętali go jako specjalistę od taktyki wojsk łączności.

Ważniejsze odznaczenia:
Srebrny Krzyż Zasługi.

Źródło: Ginter Adamczyk, Mirosław Pakuła.

Adamczyk **Halina**, pracownik wojska, ur. 1947. W WSOWŁ pracowała od 1972 do 1979 roku jako starszy laborant. W latach 1979–1997 była kierownikiem Działu Gromadzenia i Opracowywania Zbiorów Bibliotecznych. Z chwilą powstania CSŁil objęła stanowisko kierownika Biblioteki i pracowała na tym stanowisku do czasu przejścia na emeryturę w 2007 roku. W Zegrzu przepracowała 35 lat.

Ważniejsze odznaczenia:
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za Zasługi dla Obronności Kraju.

Źródło: CSŁil, TAP.

Barczak Andrzej, pułkownik, ur. 1946. W latach 1965–1970 studiował w Wojskowej Akademii Technicznej, początkowo na Wydziale Elektroradiotechnicznym, a później na Wydziale Cybernetyki. Po ukończeniu nauki trafił do Instytutu Dowodzenia Akademii Sztabu Generalnego WP i wkrótce rozpoczął przewód doktorski. W latach 1977–1984 był adiunktem w Katedrze Kierowania i Informatyki (później Katedrze Cybernetyki) ASG. Przez kolejne cztery lata kierował Zakładem Komputerowych Systemów Wspomagania Decyzji w tej Akademii, jednocześnie uzyskując tytuł doktora habilitowanego. W latach 1985–1986 odbył praktykę w Oddziale Operacyjnym Warszawskiego Okręgu Wojskowego, po czym objął kierownictwo Instytutu Badań Strategiczno-Obronnych w ASG. Od 1990 roku był zastępcą ds. dydaktycznych komendanta Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności, uzyskał wówczas tytuł profesora (1991). Od 1993 do 1997 roku był komendantem-rektorem tej uczelni. Po zakończeniu służby w Zegrzu pełnił funkcję zastępcy szefa Zarządu Łączności i Informatyki SG WP i w 2001 roku odszedł do rezerwy. Był jednym z autorów koncepcji „WSOWŁ-2000”, dostosowującej system kształcenia podchorążych do dynamicznie zmieniającej się rzeczywistości. Dzięki jego staraniom, w 1994 roku Rada Główna Szkolnictwa Wyższego nadała WSOWŁ uprawnienia do nadawania absolwentom tytułu inżyniera o specjalności elektronika i telekomunikacja.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Srebrny Krzyż Zasługi,
Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 37.

Bąk Daniela, pracownik wojska, ur. 1932. Pracę w Szkolnym Pułku Radio w Zegrzu rozpoczęła w 1950 roku. Przyjęto ją jako cywilnego pracownika wojska na stanowisko maszynistki. Pracę w Zegrzu zakończyła w 1953 roku, by ponownie wrócić

w 1961 roku. Została przyjęta na stanowisko bileterki kina Oficerskiej Szkoły Łączności. W 1991 roku zmieniła funkcję na kasjerkę kinoteatru „Fala” i wkrótce potem odeszła na emeryturę. Zapamiętało ją wiele pokoleń zegrzyńskich podchorążych udających się na seanse kinowe.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/14.

Bernaczek Gustaw, kapitan, ur. 1889. W latach 1915–1918 służył w armii austro-węgierskiej. W latach 1918–1919 szef Oddziału V Polskiej Komisji Likwidacyjnej w Wiedniu. W 1919 roku objął funkcję dowódcy Szkoły Oficerskiej Wojsk Telegraficznych, a potem Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Warszawie. Jesienią 1919 roku objął obowiązki dowódcy Obozu Wyszkolenia Oficerów Wojsk Łączności w Zegrzu, które pełnił do 1920 roku. Był organizatorem i pierwszym dowódcą ośrodka szkolenia żołnierzy łączności w Zegrzu. Po zakończeniu służby w Zegrzu walczył w oddziałach frontowych w czasie wojny polsko-rosyjskiej. W 1921 roku na własną prośbę odszedł z wojska.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: CAW, AP 1794.

Bławdziewicz Włodzimierz, pułkownik, ur. 1926. Powstaniec warszawski. W latach 1947–1950 podchorąży Oficerskiej Szkoły Łączności. Pierwsze stanowisko służbowe – kierownika warsztatu technicznego zajmował w 10 Pułku Łączności (1950–1955). Od 1955 roku był kierownikiem gabinetu metodycznego

Wydziału Szkolenia w Oficerskiej Szkole Łączności Przewodowej. Po połączeniu szkół zajmował podobne stanowisko w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu (1955–1956). Od 1957 do 1958 roku zajmował stanowisko wykładowcy Cyklu Organizacji Łączności. W latach 1957–1967 był pomocnikiem Szefa Wydziału Szkolenia. Po powstaniu WSOWŁ zajmował stanowisko kierownika Sekcji Zapatrzenia Oddziału Szkolenia (1967–1971), a następnie instruktora Wydziału Politycznego (1971–1972). W latach 1972–1973 był wykładowcą przedmiotów społeczno-politycznych, następnie starszym instruktorem Wydziału Politycznego (1973–1974). Tytuł magistra pedagogiki uzyskał w 1974 roku. Ostatnim zajmowanym przez niego stanowiskiem była funkcja wykładowcy Cyklu Przedmiotów Społeczno-Politycznych (1974–1979). Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w roku 1979. Zasłużony działacz PTTK, historyk – regionalista gminy Nieporęt, działacz społeczny.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Partyzancki,
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Krzyż Armii Krajowej,
Warszawski Krzyż Powstańczy,
Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Źródło: AMON, AP 2541/10/20, Włodzimierz Bławdziewicz.

Borowski Kazimierz, pułkownik, ur. 1955. W latach 1976–1980 uczył się w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. Od 1980 do 1992 roku służył w WSOWŁ na stanowiskach dowódcy plutonu i dowódcy kompanii. W latach 1992–1997 pełnił służbę w XV Zarządzie Sztabu Generalnego WP, następnie pracował w Departamencie Spraw Obronnych Ministerstwa Gospodarki na stanowisku głównego specjalisty ds. restrukturyzacji przemysłu obronnego (1997–2003). Od 2003 roku pełnił służbę na stanowisku Szefa Oddziału Łączności, Informatyki i WRE w Dowództwie Wojsk Lądowych w Warszawie.

Był bezpośrednio odpowiedzialny za przygotowanie do wyjazdu pierwszej zmiany PKW Irak. W 2004 roku odszedł do rezerwy. Dowódca i wychowawca wielu pokoleń podchorążych WSOWŁ.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi.

Źródło: Kazimierz Borowski.

Buczyński Józef, pracownik wojska, ur. 1912. W latach 1931–1933 odbywał zasadniczą służbę wojskową w 1 Batalionie Telegraficznym w Zegrzu Południowym. Po zakończeniu służby został pracownikiem gospodarstwa rolnego przy Centrum Wyszkożenia Łączności w Zegrzu („ogrodów CWŁ”). Ponownie powołano go do służby w 1938 roku i skierowano, wraz z innymi żołnierzami z Zegrza (2 kompanie), na Zaolzie. Po wybuchu II wojny światowej trafił do Brześcia, wraz z ewakuowanym Ośrodkiem Zapasowym Łączności nr 1 w Zegrzu Południowym. Po zakończeniu kampanii 1939 roku wrócił do Zegrza i podjął pracę ogrodnika w koszarach zajętych przez Niemców. Po zakończeniu wojny objął kierownictwo grupy zajmującej się zielenią, która w latach 40. i 50. posadziła w Zegrzu tysiące drzew i krzewów. Jej dziełem jest między innymi wspaniała aleja drzew iglastych przy ulicy Radziwiłłowskiej i park w pobliżu budynku sztabu CSŁil. Józef Buczyński zajmował się zielenią zegrzyńską przez wiele lat i to dzięki jego staraniom teren jednostki i osiedla w Zegrzu są tak piękne.

Ważniejsze wyróżnienia:

brak danych.

Źródło: M. Pakuła, *Gospodarz wojskowych ogrodów. Pan Józef zaczął tu pracować w roku 1931...*, „Mazowieckie To i Owo” 2007, nr 37, s. 4.

Ceglarek Jerzy, pułkownik, ur. 1947. W latach 1965–1968 uczył się w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu, po czym służył jako dowódca plutonu i dowódca kompanii w 10 Pułku Łączności we Wrocławiu. Od 1974 do 1977 roku studiował w Akademii Łączności w Leningradzie. Po powrocie do 10 Pułku Łączności objął dowództwo batalionu, a następnie wyznaczono go na stanowisko starszego oficera w Szefostwie Wojsk Łączności Śląskiego Okręgu Wojskowego. W latach 1982–1985 dowodził 14 Pułkiem Radioliniowo-Kablowym w Strzegomiu. Od 1986 do 1989 roku był zastępcą szefa Wojsk Łączności ŚOW, po czym skierowano go Legnicy na komendanta Centralnego Ośrodka Szkolenia Specjalistów Wojsk Łączności (od 1995 roku Centrum Szkolenia Łączności). W 1997 roku przybył do Zegrza i organizował tworzone Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki. Był jego komendantem do roku 2002, po czym odszedł do rezerwy. Zapisał się w historii Zegrza jako twórca nowej jednostki powstałej po likwidacji WSOWŁ oraz jako dobry i sprawiedliwy przełożony.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 38.

Cepa Heliodor, generał brygady, ur. 1895. W latach 1914–1918 służył w pododdziałach łączności armii niemieckiej na froncie wschodnim i zachodnim. W 1919 roku wstąpił do Armii Wielkopolskiej i brał udział w powstaniu wielkopolskim. W 1920 roku walczył przeciwko bolszewikom jako dowódca kompanii łączności, a potem szef łączności Syberyjskiej Brygady Piechoty. W 1921 roku został kierownikiem Referatu Wyszukowania Łączności w Wydziale Łączności Ministerstwa Spraw Wojskowych, a następnie walczył w III powstaniu śląskim. W 1924 roku trafił na szkolenie do Francji, a potem na kurs

unifikacyjny w Doświadczalnym Centrum Wyszkożenia Armii w Rembertowie (1925). Rok później został dowódcą batalionu w 1 Pułku Łączności w Zegrzu Południowym. W latach 1927–1929 studiował w Wyższej Szkole Wojennej, a w latach 1929–1930 był dyrektorem nauk w Centrum Wyszkożenia Łączności w Zegrzu. Następnie wrócił do Wyższej Szkoły Wojennej na stanowisko wykładowcy. Do Zegrza trafił ponownie w 1932 roku, by zostać komendantem Centrum Wyszkożenia Łączności. W 1934 roku został dowódcą wojsk łączności Ministerstwa Spraw Wojskowych. Od tego momentu, aż do 1951 roku kierował łącznością wojskową w Polsce, Francji, Wielkiej Brytanii i ponownie w Polsce, po powrocie do Ojczyzny. W latach 1951–1955 przebywał w stalinowskim więzieniu wskutek fałszywych oskarżeń. Po wyjściu z więzienia pracował w Instytucie Łączności i Polskiej Agencji Prasowej oraz udzielał się społecznie w organizacjach kombatanckich.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Żelazny III klasy (niem.),
Krzyż Walecznych, Odznaka za Ranę,
Order Odrodzenia Polski IV klasy,
Order Legii Honorowej IV klasy (franc.),
Krzyż komandorski Orderu Imperium Brytyjskiego (ang.),
Złoty Krzyż Zasługi,
Wielkopolski Krzyż Powstańczy.

Źródło: M. Pakuła, *Generał brygady Heliodor Cepa. Patron Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu*, Zegrze 2011.

Chelstowska Anna, pracownik wojska, ur. 1940. Pracę w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu rozpoczęła w 1959 roku. Przyjęto ją jako cywilnego pracownika wojska na stanowisko bufetowej. W czasie pracy w Zegrzu uzyskała tytuł mistrza w zawodzie kelner (1970) oraz mistrza w zawodzie sprzedawca produktów spożywczych (1985). W Zegrzu przepracowała na stanowisku bufetowej 36 lat. Z pracy odeszła w 1995 roku. Wiele pokoleń

zegrzyńskich podchorążych i żołnierzy zawodowych zapamiętało ją jako osobę energiczną, bardzo dobrze wykonującą swoje obowiązki.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/50.

Chrusiński Zbigniew, generał brygady, ur. 1941. W latach 1959–1962 uczył się w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu. Od 1962 do 1969 roku służył w 33 Batalionie Łączności 12 Dywizji Zmechanizowanej w Szczecinie na stanowisku dowódcy plutonu i pomocnika szefa sztabu. W latach 1969–1978 studiował w Akademii Sztabu Generalnego WP, po czym powrócił do 12 DZ i pełnił między innymi funkcję szefa łączności dywizji. W 1978 roku trafił do ASG na kurs dowódców pułków, a potem został dowódcą 12 Pułku Radioliniowo-Kablowego w Świeciu nad Wisłą. W latach 1982–1984 przebywał na studiach w Akademii Sztabu Generalnego Sił Zbrojnych ZSRR. Po powrocie objął obowiązki komendanta Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. W 1990 roku odszedł z Zegrza i został skierowany na stanowisko szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w Szczecinie. Tam otrzymał awans na stopień generała brygady. W 2001 roku odszedł do rezerwy. W czasie jego dowodzenia WSOWŁ oddano do użytku dwa nowe skrzydła bloku szkolnego i zmodernizowano bazę szkoleniową.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 34.

Chyliński Ryszard, pułkownik, ur. 1923. Do służby powołany jako elew w 1946 roku i skierowany do 1 Samodzielnego Pułku Łączności. W 1947 roku został wysłany do OSŁ, którą ukończył w 1949 roku. Po promocji mianowany na stopień podporucznika i skierowany do Szkolnego Pułku Radio w Zegrzu na dowódcę plutonu. Od roku 1951 swoje losy związał z OSŁR w Zegrzu. W latach 1952–1963 pełnił obowiązki dowódcy kompanii obsługi oraz dowódcy kompanii podchorążych. W 1963 roku został wyznaczony na stanowisko dowódcy batalionu podchorążych, które zajmował do 1973 roku. W latach 1968–1971 ukończył WSOWŁ. W 1974 roku został dowódcą kursów WSOWŁ. Zwolniony ze służby wojskowej i przeniesiony w stan spoczynku w 1979 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za Zasługi dla Obronności Kraju.

Źródło: CAW, AP 1679/84/85.

Cieslewski Witold, generał brygady, ur. 1942. W latach 1960–1963 uczył się w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu. Od 1963 do 1966 roku służył jako dowódca plutonu i dowódca kompanii w 5 Pułku Łączności w Warszawie, a potem w Wałczu. W latach 1966–1970 studiował w Wojskowej Akademii Technicznej, a później służył w Szefostwie Wojsk Łączności Warszawskiego Okręgu Wojskowego. W latach 1977–1981 był zastępcą ds. technicznych dowódcy 9 Pułku Łączności w Białobrzegach, a 1982 roku objął dowództwo Pułku. Od 1986 roku pracował w Szefostwie Wojsk Łączności Sztabu Generalnego WP. W latach 1990–1993 był komendantem Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu, gdzie otrzymał awans na generała brygady. Od 1993 do 1997 roku był szefem Wojsk Łączności i Informatyki SG WP, a potem szefem Zarządu Łączności i Informatyki SG WP. W latach 1997–1999 wykonywał obowiązki na stanowisku zastępcy szefa SG WP ds. planowania strategicznego. Służbę

wojskową zakończył w 2002 roku na stanowisku asystenta szefa Sztabu Sojuszniczych Sił Zbrojnych NATO w Europie. Podczas jego dowodzenia WSOWŁ gruntownie przebudowano programy nauczania przyszłych oficerów. Koncepcja „WSOWŁ-2000” była dostosowaniem systemu kształcenia do wymogów zmieniającej się rzeczywistości.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 35–36.

Czakoła Antoni, pułkownik, ur. 1931. W latach 1952–1956 studiował w Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie. Od 1956 do 1969 roku służył w 5 Pułku Łączności w Warszawie oraz w Szefostwie Wojsk Łączności Sztabu Generalnego WP. W latach 1969–1971 studiował zaocznie na Wydziale Pedagogicznym Wojskowej Akademii Politycznej w Warszawie (studia magisterskie), następnie ukończył podyplomowe studia operacyjno-strategiczne w Akademii Sztabu Generalnego (1973–1974) i zaoczne studia doktoranckie w Wojskowej Akademii Politycznej (1974–1976). Obowiązki komendanta Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności objął 10 grudnia 1976 roku. Służbę na tym stanowisku zakończył 13 maja 1979 roku i przeszedł na stanowisko wicedyrektora Departamentu Wojskowego w Ministerstwie Łączności. W latach 1981–1991 był urlopowany. Pracował w tym czasie na stanowiskach cywilnych w Ministerstwie Łączności i Poczcie Polskiej. W 1991 roku odwołany z urlopu i przeniesiony do rezerwy.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 32.

Dahlen Wacław, podpułkownik, ur. 1885. W latach 1906–1908 uczył się w Wileńskiej Szkole Wojennej, a w 1911 roku ukończył kurs dla oficerów łączności. W 1914 roku objął obowiązki naczelnika służby łączności 115 Pułku XX Korpusu armii rosyjskiej i walczył na froncie rosyjsko-niemieckim. W latach 1915–1919 przebywał w niemieckiej niewoli. W 1919 roku wstąpił do Wojska Polskiego i objął obowiązki szefa łączności Twierdzy Grodno. W latach 1920–1921 walczył w 5 Armii gen. Sikorskiego jako szef łączności. W latach 1922–1926 studiował w Wyższej Szkole Wojennej, a potem był tam asystentem. Od 1926 do 1927 roku dowodził batalionem w 30 Pułku Strzelców Kaniowskich. W latach 1927–1931 był wykładowcą łączności w Wyższej Szkole Wojennej, a następnie pełnił obowiązki komendanta Centrum Wyszkolenia Łączności w Zegrzu (1931–1932), po czym przeszedł w stan spoczynku.

Ważniejsze odznaczenia:

Order św. Stanisława II klasy (ros.),
Order św. Włodzimierza IV klasy (ros.),
Krzyż Virtuti Militari V klasy.

Źródło: CAW, AP 3454.

Dąbrowski Jerzy, podpułkownik, ur. 1949. W latach 1969–1973 podchorąży WSOWŁ. Po ukończeniu szkoły (1973–1974) był dowódcą plutonu radiowego w 73 Pułku Czołgów. Następnie przeniósł się do Zegrza, gdzie objął obowiązki dowódcy plutonu w Szkole Oficerów Rezerwy WSOWŁ i pełnił je w latach 1975–1977. W roku 1977 był dowódcą kompanii obsługi kwaterymistrzostwa. W latach 1977–1981 zajmował stanowisko szefa Wydziału Wydawniczego, a następnie starszego oficera Wydziału Zabezpieczenia Oddziału Szkolenia (1981–1984). W latach 1984–1998 zajmował stanowisko kierownika Ośrodka Informacji

Naukowej i Bibliograficznej Wydziału Nauk Badawczych. W latach 1988–1994 zajmował stanowisko dyrektora Biblioteki Głównej. W roku 1994 opuścił Zegrze, by objąć obowiązki dowódcy batalionu radioliniowego (w ramach praktyki) w 15 Brygadzie Radioliniowo-Kablowej. W roku 1995 wrócił na stanowisko dyrektora Biblioteki Głównej WSOWŁ, które piastował do roku 1997. Po rozformowaniu WSOWŁ zajmował stanowisko starszego oficera Oddziału Ogólnego w Dowództwie Wojsk Lądowych (1997–1999), a następnie do roku 2000 szefa Wydziału Analiz i Wydawnictw Oddziału Ogólnego DWL. Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w roku 2000. Autor wielu publikacji na temat Zegrza.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2829/11/4.

Dąbrowski Tadeusz, starszy chorąży sztabowy, ur. 1946. Służbę wojskową rozpoczął jako elew w Podoficerskiej Szkole Zawodowej im. Rodziny Nalazków w roku 1964. Po skończeniu szkoły (1966–1967) pełnił obowiązki gospodarza sal wykładowych w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu, a następnie zajmował stanowisko starszego fotolaboranta w WSOWŁ (1967–1976). W latach 1976–1977 był słuchaczem Kursu Chorążych Wojsk Zmechanizowanych. Po jego zakończeniu zajmował stanowisko dowódcy plutonu wartowniczego kompanii obsługi WSOWŁ (1977–1978). Następnie w latach 1978–1984 pełnił obowiązki instruktora i starszego instruktora urzędzeń teletransmisji informacji (TI) w Cyklu Teleinformatyki. W latach 1985–1990 był technikiem-instruktorem Zespołu Pracowników Naukowo Dydaktycznych WSOWŁ, później starszym oficerem – kierownikiem Sekcji Wydawniczej (1990–1991) i technikiem – instruktorem Zespołu Pracowników Naukowo-Dydaktycznych Dydaktycznych i Pomocniczych (1991–1992). Na zakończenie służby w latach 1992–1997

pełnił obowiązki starszego technika Zespołu Pracowników Naukowo-Dydaktycznych WSOWŁ. Zawodową służbę wojskową zakończył w roku 1997. Po zakończeniu służby kierował przez 14 lat Sekcją Wydawniczą CSŁil.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/217.

Dobrowolski Ryszard, pułkownik, ur. 1931. Wcielony do służby wojskowej w 1951 roku i skierowany do OSŁR w Zegrzu. Po ukończeniu szkoły otrzymał przydział do Poligonu Doświadczalnego Sprzętu Łączności na etat kierownika Laboratorium Badań Mechanicznych. Służbę pełnił tam do 1959 roku, po czym został skierowany na studia w WAT. Ukończył je w 1963 roku i otrzymał przydział do OSŁ na etat wykładowcy. Do 1967 roku zajmował stanowiska wykładowcy oraz starszego wykładowcy Cyklu Szkolenia Teletechniki. Po zmianie nazwy OSŁ na WSOWŁ pełnił obowiązki na stanowisku starszego wykładowcy Cyklu Teletechniki. W latach 1969–1974 sprawował funkcję zastępcy kierownika Cyklu Teletechniki, a później Cyklu Telekomunikacji. Przez rok był szefem Wydziału Planowania Szkolenia. Ostatnim stanowiskiem jakie zajmował w WSOWŁ było stanowisko zastępcy komendanta ds. technicznych (1975–1989). Zwolniony z wojska w 1989 roku. W historii WSOWŁ zapisał się między innymi jako jeden z inicjatorów „nauczania programowanego” w oparciu o urządzenia uczące i egzaminujące.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1840/94/416.

Drapała Tadeusz, pułkownik, ur. 1931. Powołany do służby wojskowej w roku 1949 i skierowany do OSŁP w Sieradzu. Pierwszym stanowiskiem na jakie został skierowany w 1952 roku, było stanowisko dowódcy plutonu radiostacji RBM w 24 Batalionie Łączności. W 1953 roku trafił do OSŁ w Zegrzu na etat dowódcy plutonu podchorążych, który zajmował do 1957 roku, następnie objął stanowisko dowódcy kompanii (1957–1958). W latach 1958–1961 dowodził kompanią kursu przekwalifikowania oficerów rezerwy. Po tych doświadczeniach ponownie wrócił do dowodzenia kompanią podchorążych (1961–1967). W czasie służby w WSOWŁ od 1967 do 1989 roku zajmował stanowiska dowódcy batalionu podchorążych oraz komendanta Szkoły Oficerów Rezerwy. Ostatnią funkcją, jaką zajmował w Zegrzu przed odejściem do rezerwy, w 1989 roku, było stanowisko dowódcy Kursów Oficerskich.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1840/94/440.

Dzido Stanisław, chorąży, ur. 1933. W latach 1954–1955 odbył zasadniczą służbę wojskową. Służbę zawodową rozpoczął w roku 1960 od stanowiska starszego majstra maszyn elektrycznych, które zajmował do 1965 roku. W roku 1965 objął funkcję profosa aresztu w Oficerskiej Szkole Łączności. Następnie w latach 1966–1967 był instruktorem ppoż. w OSŁ, a w latach 1967–1985 w WSOWŁ. Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w 1985 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/269.

Fedorowicz Konstanty, pułkownik, ur. 1938. Powołany do służby wojskowej w 1957 roku i skierowany do OSŁ w Zegrzu, którą ukończył w 1960 roku. Po promocji skierowany do służby w OSŁ jako dowódca plutonu podchorążych. Stanowisko to zajmował do czasu skierowania do WAT w 1963 roku. Po ukończeniu studiów wrócił do WSOWŁ na etat wykładowcy Cyklu Teletechnicznego. W uczelni służył do 1983 roku, zajmując etaty dydaktyczne (starszy wykładowca, kierownik cyklu oraz szef Oddziału Szkolenia). Po opuszczeniu WSOWŁ do 1989 roku pracował w Ministerstwie Oświaty i Wychowania jako wiceminister do spraw obronności. Ostatnie zajmowane stanowisko, redaktora naczelnego „Polski Zbrojnej”, zwolnił w 1991 roku i przeszedł do rezerwy.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Brązowy Medal,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1912/02/306.

Filipowicz Edward, pułkownik, ur. 1928. Powołany do służby wojskowej w 1949 roku i skierowany do Szkolnej Kompanii Oficerów Rezerwy Łączności w Zegrzu. Po ukończeniu szkolenia w 1950 roku otrzymał awans na chorążego i został przydzielony

na stanowisko dowódcy plutonu podchorążych w OSŁ. Funkcję tę pełnił do 1955 roku i wówczas został wyznaczony na stanowisko kierownika Warsztatów Technicznych w OSŁ. W latach 1956–1962 pełnił funkcję pomocnika szefa Wydziału Technicznego i szefa Zaopatrzenia Technicznego. Po studiach w WAT wrócił w 1967 roku do WSOWŁ na etat kierownika Cyklu Napraw Sprzętu Łączności. W latach 1968–1975 był zastępcą komendanta WSOWŁ. Po służbie w WSOWŁ został wyznaczony na stanowiska w Szefostwie Wojsk Łączności MON. W latach 1975–1989 był szefem Oddziału Zaopatrzenia Technicznego oraz zastępcą ds. technicznych szefa Wojsk Łączności. W 1989 roku, w wieku 60 lat, został zwolniony i przeniesiony w stan spoczynku.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1840/94/521.

Fura Ireneusz, pułkownik, ur. 1965. W latach 1984–1988 studiował w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności, po czym został skierowany na stanowisko szefa łączności 8 Dywizjonu Artylerii Przeciwlotniczej Marynarki Wojennej w Międzyzdrojach. W 1996–1998 studiował w Akademii Obrony Narodowej, po czym trafił do Dowództwa Wojsk Lądowych na stanowiska służbowe specjalisty i szefa wydziału w Zarządzie Dowodzenia i Łączności. W latach 2007–2008 był szefem Wydziału Wsparcia Dowodzenia i Łączności w sztabie 1 Warszawskiej Dywizji Zmechanizowanej w Legionowie. Uczestniczył w VI zmianie PKW w Bośni i IX zmianie PKW w Iraku. W 2008 roku został wyznaczony na stanowisko szefa Oddziału Dowodzenia i Łączności 2 Korpusu Zmechanizowanego w Krakowie. Od września 2012 roku jest komendantem Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju,
Srebrny Medal za Długoletnią Służbę,
Gwiazda Iraku.

Źródło: Strona internetowa CSŁil 2014.

Giedroyć Aleksander, major, ur. 1893. W 1912 roku ukończył Szkołę Handlową w Wilnie, uzyskując maturę z wyróżnieniem. Następnie wstąpił na Wydział Elektrotechniczny Politechniki w Petersburgu. W czerwcu 1916 roku został powołany do armii rosyjskiej i skierowany do Włodzimierskiej Szkoły Wojskowej. W grudniu przeniósł się do Oficerskiej Szkoły Elektrotechnicznej w Petersburgu. Po jej skończeniu w 1917 roku został mianowany do stopnia podporucznika. Brał udział w walkach na froncie rumuńskim, a na początku 1918 roku zgłosił się do I Korpusu gen. Dowbór-Muśnickiego. W 1918 roku wstąpił do Wojska Polskiego. Uczestniczył w walkach m.in. w Powstaniu Wielkopolskim, na Litwie jako dowódca radiostacji oraz podczas wojny polsko-rosyjskiej 1920 roku jako dowódca kompanii radiotelegraficznej, a później zastępca dowódcy batalionu. Po zakończonej wojnie z bolszewikami, ze względu na zły stan zdrowia, został skierowany do Obozu Wyszkozenia Wojsk tęczności. W latach 1921–1939 piastował różne stanowiska, jednocześnie pogłębiając swoją wiedzę. Był oficerem najdłużej pełniącym obowiązki w Zegrzu.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi, Medal za wojnę 1918–1921,
Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka zegrzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 49.

Gierasimczyk Edward, pułkownik, ur. 1919. W 1940 roku został powołany do służby w Szkole Młodszych Specjalistów Lotnictwa Armii Czerwonej w Woroneżu. W latach 1940–1941 służył w kompanii łączności batalionu obsługi lotniska w Brańsku. Następnie spędził rok w więzieniu NKWD. Od sierpnia 1943 roku służył w 1 Dywizji Piechoty im. Tadeusza Kościuszki. Brał udział w bitwie pod Lenino. Od 1944 do 1946 roku zajmował różne stanowiska w pułku łączności. W latach 1946–1951 był zastępcą dowódcy samodzielnego batalionu łączności SG WP oraz studiował w Wojskowej Akademii Łączności w Leningradzie. Następnie przez rok był zastępcą ds. naukowych komendanta Fakultetu Łączności Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie. W latach 1952–1953 był dyrektorem nauk w Oficerskiej Szkole Łączności Radiowej w Zegrzu. Od 30 września 1953 do 21 lipca 1971 roku był komendantem Oficerskiej Szkoły Radiowej, Oficerskiej Szkoły Łączności i Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. Potem pełnił funkcję starszego oficera w Sztapie Zjednoczonych Sił Zbrojnych Układu Warszawskiego. Służbę wojskową zakończył w 1976 roku. Oficer najdłużej dowodzący zegrzyńską jednostką i bardzo zasłużony dla jej rozwoju. Był dobrym i sprawiedliwym przełożonym oraz życzliwym człowiekiem.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski,
Krzyż Walecznych,
Order Czerwonej Gwiazdy (radz.)

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 28–29.

Głos Janusz, pracownik wojska, ur. 1944. Ukończył Technikum Łączności (1979). Od 1962 do 2007 roku pracował w OSŁ, WSOWŁ i CSŁil w Zegrzu jako mechanik i technik logistyki. Wieloletni przewodniczący Zarządu Zakładowego NSZZ PW. W Zegrzu pracował 45 lat.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CSŁiI, TAP.

Groszkowski Janusz, kapitan, ur. 1898. Po ukończeniu szkoły handlowej oraz Politechniki Warszawskiej uzyskał dyplom inżyniera elektryka. W 1916 roku włączył się w działalność niepodległościową, wstępując do POW, gdzie ukończył kurs w Szkole Podchorążych. W 1918 roku wstąpił do Wojska Polskiego i brał udział w walkach granicznych w Galicji Wschodniej. W 1919 roku został skierowany na kurs do Szkoły Oficerów Wojsk Radiotelegraficznych w Warszawie. Mianowany podporucznikiem, pozostał w szkole i pełnił obowiązki kierownika laboratorium, a następnie kierownika warsztatów radiotelegraficznych, instruktora i wykładowcy. W 1919 roku przeniósł się do Obozu Wyszkozenia Oficerów Wojsk Łączności w Zegrzu. Z Zegrza odszedł w 1920 roku i brał udział w wojnie polsko-rosyjskiej. Po zakończeniu działań wojennych dalszą służbę wojskową pełnił w Centralnych Zakładach Wojsk Łączności w Warszawie, a następnie w Instytucie Badań Inżynieryjnych. W 1927 roku uzyskał stopień doktora. W 1929 roku został przeniesiony w stan spoczynku i zatrudniony na stanowisku profesorskim Politechniki Warszawskiej.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Niepodległości,
Medal Pamiątkowy za wojnę 1918–1921.

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka ze-
gryńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 56.

Grymaszewski Wojciech, podpułkownik, ur. 1931. Służbę wojskową rozpoczął w 65 Pułku Piechoty (1951) na stanowisku kanoniera. W latach 1952–1955 służył w Oficerskiej Szkole Łączności Radiowej w Zegrzu, kolejno na stanowiskach pomocnika dowódcy plutonu, szefa kompanii, dowódcy drużyny oraz pomocnika dowódcy plutonu. W roku 1955 pełnił obowiązki dowódcy plutonu w 112 samodzielnej kompanii radiolinii. W latach 1955–1958 zajmował stanowisko dowódcy plutonu radiolinii w 56 Batalionie Radiolinii. W 1961 roku objął stanowisko dowódcy plutonu podchorążych w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu, które piastował do 1963 roku. W latach 1963–1967 był wykładowcą Służby Ruchu Radio w OSŁ i Cyklu Eksploatacji Urządzeń Łączności (1967–1968). W roku 1968 został skierowany na Kurs Doskonalenia Oficerów Łączności przy WSOWŁ. Następnie był starszym wykładowcą Cyklu Eksploatacji Urządzeń Łączności (1968–1976), starszym wykładowcą w Cyklu Taktyki i Eksploatacji Systemów Łączności (1976–1984) i starszym wykładowcą w Zespole Pracowników Dydaktyczno-Naukowych Dydaktycznych i Pomocniczych (1984–1987). Zawodową służbę wojskową zakończył w 1987 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/401.

Grzech Kazimierz, pułkownik, ur. 1947. Powołany do służby wojskowej w 1966 roku; skierowany do OSŁ w Zegrzu, którą ukończył w 1969 roku. Pierwsze stanowisko służbowe zajmował w 12 Batalionie Rozpoznania Radiotechnicznego jako dowódca plutonu. W 1972 roku został skierowany na studia do WAT, które ukończył w 1976 roku. W latach 1976–1997 zajmował stanowiska dydaktyczne w Centralnym Ośrodku Szkolenia Wojsk Łączności (potem Centrum Szkolenia Łączności) w Legnicy. W 1985 roku odbył kurs w zakresie zakłóceń łączności radiowej w Akademii Łączności w ZSRR. Po utworzeniu CSŁil w Zegrzu w 1997 roku

został wyznaczony na stanowisko zastępcy komendanta ds. szkolenia. Funkcję sprawował do 2002 roku. W 2003 roku odszedł do rezerwy. Potem przez wiele lat pracował jako pracownik cywilny wojska w CSŁil i 26 WOG w Zegrzu. W historii zegrzyńskiego ośrodka szkolenia żołnierzy łączności zapisał się jako organizator procesu szkolenia po utworzeniu CSŁil w 1997 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 2054/07/285.

Grzywacz Sylwester, podpułkownik, ur. 1926. W latach 1947–1948 elew Szkolnego Pułku Radio, następnie radiomechanik w tymże pułku (1948–1949). W roku 1951 został słuchaczem Oficerskiej Szkoły Łączności Radiowej. Po jej ukończeniu pozostał w szkole na stanowisku dowódcy plutonu radiostacji RAT (1951–1955). Następnie zajmował stanowiska dowódcy kolejnych plutonów w Oficerskiej Szkole Łączności (1955–1958), był kierownikiem laboratorium Cyklu Szkolenia Radiotechniki Wydziału Szkolenia (1958–1965). Od 1965 roku był kolejno: wykładowcą Służby Ruchu Radio (1965–1967), po powstaniu WSOWŁ wykładowcą Cyklu Eksploatacji Urządzeń Łączności (1967–1972), wykładowcą Cyklu Naprawy Sprzętu Łączności (1972–1973), starszym wykładowcą Cyklu Eksploatacji Urządzeń Łączności (1973–1976). Ostatnim stanowiskiem służbowym było stanowisko starszego wykładowcy Cyklu Taktyki i Eksploatacji Sprzętu Łączności. Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w 1981 roku.

Ważniejsze wyróżnienia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: AMON, AP 2541/10/101.

Gustek Jan, major, ur. 1896. Powołany do armii austro-węgierskiej, w której ukończył szkołę oficerską, mianowany do stopnia chorążego. Walczył na froncie włoskim, gdzie dostał się do niewoli. W listopadzie 1918 roku ochotniczo wstąpił do Armii gen. Hallera i z nią w 1919 roku powrócił do kraju. W tym samym roku brał udział w kursie zorganizowanym w Szkole Oficerów Wojsk Łączności, a potem w Kursie Aplikacyjnym Służby Łączności. Walczył w wojnie polsko-rosyjskiej 1920 roku jako dowódca kompanii łączności. Po zakończeniu działań wojennych przeniesiony do służby w 2 Pułku Łączności (dowódca kompanii). W 1930 roku otrzymał przydział do 3 Dywizji Piechoty na stanowisko dowódcy kompanii łączności, a później został szefem łączności tej dywizji. W 1937 roku przybył do Centrum Wyszkolenia Łączności i objął kierownictwo nad Komisją Doświadczalną. Był również zastępcą dowódcy I Batalionu Telegraficznego Manewrowego CWŁ w Zegrzu Południowym. Brał udział w zajmowaniu Zaolzia jako dowódca łączności Samodzielnej Grupy Operacyjnej „Śląsk” gen. Bortnowskiego.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Walecznych,
Medal Pamiątkowy za wojnę 1918–1921,
Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości,
Order Legii Honorowej V klasy.

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka zegrzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 57–58.

Hegner-Szymański Bronisław, pułkownik, ur. 1892. W latach 1914–1916 służył w armii rosyjskiej w Kaukaskiej Brygadzie Artylerii. Od 1916 do 1917 roku uczył się w Aleksiejewskiej Szkole Inżynierii w Kijowie. Potem, już jako oficer, zgłosił się do I Korpusu gen. Dowbor-Muśnickiego i służył w 1 Pułku

Inżynierijnym. 23 grudnia 1918 roku wstąpił do Wojska Polskiego i do 1924 roku służył na różnych stanowiskach w pododdziałach łączności. W latach 1924–1929 był wykładowcą w Obozie Szkolnym Wojsk Łączności w Zegrzu, a następnie – od 8 maja 1929 do 11 listopada 1931 roku – pełnił obowiązki komendanta Centrum Wyszkożenia Łączności w Zegrzu. Z Zegrza odszedł do Ministerstwa Spraw Wojskowych na stanowisko szefa wydziału w Szefostwie Łączności. W 1938 roku przeszedł do rezerwy.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: CAW, AP 830.

Herman Jan, pułkownik, ur. 1931. Do służby wojskowej powołany w 1952 roku i skierowany do WAT jako słuchacz. Po ukończeniu akademii w 1956 roku został wyznaczony na stanowisko wykładowcy elektrotechniki w OSŁ w Zegrzu. W okresie od 1963 do 1967 roku pełnił obowiązki na stanowisku starszego wykładowcy w Cyklu Szkolenia Teletechniki. Kolejne dwa lata służył jako zastępca kierownika Cyklu Szkolenia Teletechniki. W 1969 roku został kierownikiem Cyklu Teletechniki. W latach 1972–1973 był w 12 Pułku Radioliniowo-Kablowym, gdzie pełnił obowiązki zastępcy dowódcy ds. liniowych. W 1973 roku przyjął etat kierownika Cyklu Teletechniki (potem Cyklu Telekomunikacji). Po zakończeniu służby w WSOWŁ w 1980 roku został przeniesiony do Ministerstwa Łączności. Zwolniony i przeniesiony w stan spoczynku w 1987 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1840/94/726.

Hodyr Zbigniew, pułkownik, ur. 1930. Powołany do służby wojskowej w 1950 roku i skierowany do 10 Pułku Łączności. Po rocznej służbie skierowany do Oficerskiej Szkoły Łączności Radiowej w Zegrzu. Po ukończeniu szkoły w 1952 roku przydzielony do pracy w 63 Batalionie Łączności jako dowódca plutonu radiostacji. W roku 1955 został wyznaczony na dowódcę szkolnego plutonu radio. W 63 Batalionie Łączności służył do 1965 roku, następnie został skierowany na oficerski kurs doskonalący do OSŁ w Zegrzu. Po ukończonym kursie został wyznaczony na etat szefa Garnizonowego Węzła Łączności w Szczecinku. Po dwóch latach wrócił do 63 Batalionu Łączności na stanowisko szefa sztabu. W latach 1969–1972 był słuchaczem ASG WP. Po ukończeniu Akademii został wyznaczony na etat szefa Wydziału Łączności 20 Dywizji Pancerniej. W marcu 1976 roku otrzymał przydział do WSOWŁ na stanowisko starszego wykładowcy w Cyklu Taktyki Łączności. W WSOWŁ służył do 1990 roku. Przez ten okres zajmował stanowiska kierownika Cyklu Taktyki Wojsk Łączności oraz kierownika Cyklu Eksploatacji Sprzętu Technicznego. W stan spoczynku przeniesiony w 1990 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Brązowy Medal,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1849/95/786.

Holak Krystyna, pracownik wojska, ur. 1940. W roku 1978 ukończyła studia o specjalności: pedagogika przedszkolna. Przez 32 lata była dyrektorką wojskowego przedszkola w Zegrzu (1965–1997).

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Srebrny Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CSłil, TAP.

Huderek Helena, pracownik wojska, ur. 1927. Wniosek o przyjęcie do pracy w Oficerskiej Szkole Łączności Radiowej w Zegrzu złożyła tuż przed ukończeniem studiów na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Łódzkiego. Do decyzji o wyborze Zegrza jako miejsca pracy zapewne przyczynił się fakt, że wyszła za mąż za oficera pracującego w OSŁR. Zaraz po ukończeniu studiów (1952) przyjęto ją do pracy na stanowisku wykładowcy matematyki, gdzie pracowała do 1961 roku, po czym została przeniesiona na stanowisko starszego wykładowcy. Na emeryturę odeszła w 1995 roku. Wiele pokoleń zegrzyńskich podchorążych zapamiętało ją jako dobrego pedagoga.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi,
Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Srebrny Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/132.

Huderek Lucjan, podpułkownik, ur. 1924. Służbę wojskową rozpoczął w roku 1945 jako słuchacz Oficerskiej Szkoły Łączności w Zamościu. W latach 1947–1948 służył jako technik CB i ATS w Szkolnym Pułku Łączności, następnie był kierownikiem Sekcji Telefoniczno-Technicznej CB w Szkolnym Pułku Telefoniczno-Telegraficznym (1948–1951). W Oficerskiej Szkole

Łączności w Zegrzu był wykładowcą urzędzeń stacjonarnych i TT (1951–1956) i starszym wykładowcą linii i urzędzeń łączności w Cyklu Szkolenia Teletechnicznego (1956–1965). Ukończył Wyższy Kurs Doskonalenia Oficerów w WAT (1965–1966). Po powrocie do OSŁ zajmował stanowisko zastępcy kierownika Cyklu Szkolenia Teletechnicznego (1966–1967), a następnie był starszym wykładowcą Cyklu Naprawy Sprzętu Łączności WSOWŁ (1967–1973). Ostatnim stanowiskiem, które zajmował w WSOWŁ był starszy wykładowca Cyklu Telekomunikacji (1973–1977). Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w 1977 roku.

Ważniejsze wyróżnienia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2541/10/109.

Humięcka Krystyna, pracownik wojska, ur. 1937. Pracę w Oficerskiej Szkole Łączności Radiowej w Zegrzu rozpoczęła w 1951 roku. Przyjęto ją jako cywilnego pracownika wojska na stanowisko księgowej, na którym pracowała do 1958 roku. W 1965 roku złożyła podanie o pracę i przyjęto ją na stanowisko laboranta w Cyklu Służby Ruchu Oficerskiej Szkoły Łączności w Zegrzu. W 1966 roku zaczęła pracować jako młodszy referent w Wydziale Szkolenia OSŁ. Kolejna zmiana stanowiska nastąpiła w 1967 roku, co wiązało się z przeniesieniem do Cyklu Ogólnotechnicznego i Ogólnokształcącego na stanowisko laboranta. W latach 1977–1991 pracowała jako referent i starszy referent. W 1991 roku odeszła na emeryturę.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Brązowy Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/133.

Jabłońska Elżbieta, pracownik wojska, ur. 1941. Przez 30 lat pracowała w WSOWŁ jako samodzielna księgowa i kasjer (1972–2011).

Ważniejsze wyróżnienia:

Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Srebrny Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CSłil, TAP.

Jarema Aleksander, pułkownik, ur. 1941. Powołany do służby wojskowej w 1962 roku i skierowany do OSŁ w Zegrzu. Szkołę oficerską skończył w 1965 roku. Pierwszy przydział służbowy otrzymał do 15 Pułku Radioliniowo-Kablowego na dowódcę plutonu. W pułku, a po przeformowaniu – w brygadzie, pracował do 1979 roku jako dowódca kompanii. W roku 1977 roku uczestniczył w kursie WKDO. W 1979 roku został wyznaczony do pracy w WSOWŁ jako dowódca batalionu łączności (potem batalionu zabezpieczenia szkolenia). Po zdaniu dowodzenia batalionem w 1987 roku został skierowany do dowództwa Warszawskiego Okręgu Wojskowego. Odszedł do rezerwy w 1988 roku. Pod jego kierownictwem żołnierze batalionu zabezpieczenia dbali o wygląd i czystość osiedla wojskowego w Zegrzu.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1921/03/245.

Jasiński Andrzej, pułkownik, ur. 1953. W latach 1975–1979 był podchorążym Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności, po czym został skierowany do Centralnego Ośrodka Szkolenia Wojsk Łączności (COSWŁ) w Legnicy na stanowisko dowódcy plutonu radiowego. Następnie, od 1980 roku, był starszym instruktorem Szkoły Chorążych. W latach 1984–1987 studiował w Wojskowej Akademii Politycznej w Warszawie i ponownie trafił do Legnicy na stanowisko zastępcy komendanta Szkoły Chorążych (SCh). W latach 1991–1993 ukończył Podyplomowe Studium Psychologii na Uniwersytecie Warszawskim. Z chwilą przekształcenia COSWŁ w Centrum Szkolenia Łączności w 1994 roku został wyznaczony do pełnienia obowiązków komendanta Szkoły Chorążych, początkowo w Legnicy (do 1997 roku), a potem w Zegrzu. W latach 1998–2002 pełnił służbę na stanowisku szefa Wydziału – pomocnika komendanta ds. społeczno-wychowawczych. W 2002 roku został wyznaczony na zastępcę komendanta Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu. Obowiązki te pełnił do 2007 roku. W 2007 roku pełnił także krótko obowiązki komendanta Centrum, a następnie został przeniesiony do rezerwy kadrowej. W 2009 roku został wyznaczony na zastępcę szefa oddziału w MON. W 2011 roku przeniesiony do rezerwy.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: Andrzej Jasiński.

Jasiński Maksymilian, podpułkownik, ur. 1924. Służbę wojskową rozpoczął w 1945 roku jako szeregowy. W latach 1945–1946 był podchorążym Oficerskiej Szkoły Łączności. Po jej ukończeniu został wykładowcą Służby Ruchu, a w 1948 roku – starszym wykładowcą Służby Ruchu. Stanowisko to zajmował do 1955 roku. W latach 1955–1959 był kierownikiem Cyklu Służby Ruchu, następnie, po zmianie nazwy, kierownikiem Cyklu Szkolenia Służby Ruchu

Radio (1959–1962). W latach 1962–1963 był słuchaczem Wyższego Kursu Doskonalenia Oficerów w Wojskowej Akademii Technicznej. Po jego skończeniu objął stanowisko Kierownika Cyklu Szkolenia Służby Ruchu Radio. Z chwilą powstania WSOWŁ pełnił obowiązki Kierownika Cyklu Eksploatacji Urządzeń Łączności. Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w 1976 roku.

Ważniejsze wyróżnienia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Źródło: AMON, AP 2639/10/239.

Jawor Tadeusz, pułkownik, ur. 1889. W latach 1906–1909 uczył się w szkole kadetów armii austro-węgierskiej, a następnie służył w 1 Bośniacko-Hercegowińskim Pułku Piechoty. Walczył w I wojnie światowej i dosłużył się stopnia kapitana. 11 listopada 1918 roku wstąpił do Wojska Polskiego i rozpoczął służbę jako referent łączności w Dowództwie Okręgu Generalnego Kraków. W latach 1919–1927 służył na różnych stanowiskach związanych z łącznością w Ministerstwie Spraw Wojskowych. 14 grudnia 1927 roku objął dowództwo Obozu Szkolnego Wojsk Łączności. Z Żegry odszedł w styczniu, a w maju 1929 roku przeniesiono go w stan spoczynku.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Cesarza Karola (aust.-węg.),
Krzyż Virtuti Militari IV klasy,
Krzyż Walecznych,
Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski.

Źródło: CAW, AP 3508.

Jończyk **Marianna**, pracownik wojska, ur. 1929. Pracę w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu rozpoczęła w 1956 roku. Przyjęto ją na stanowisko pracownika fizycznego. Od tej chwili, aż do momentu odejścia na emeryturę w 1989 roku, pracowała jako wykwalifikowana pomoc kuchenna w stołówce żołnierskiej. W Zegrzu sumiennie przepracowała 33 lata.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Brązowy Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/149.

Jończykowski **Stefan**, pracownik wojska, ur. 1934. Pracę w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu rozpoczął w 1956 roku. Przyjęto go, jako cywilnego pracownika wojska, na stanowisko nauczyciela fizyki. Po ukończeniu, w 1957 roku, studiów na Wydziale Matematyczno-Fizyczno-Chemicznym Uniwersytetu Łódzkiego i uzyskaniu tytułu magistra fizyki odszedł z Zegrza i do 1967 roku pracował jako nauczyciel w liceach. Do WSOWŁ wrócił w 1967 roku na stanowisko wykładowcy; od 1972 roku był starszym wykładowcą. Na emeryturę odszedł w 1994 roku. Wiele pokoleń zegrzyńskich podchorążych zapamiętało go jako dobrego nauczyciela fizyki.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Srebrny Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/152.

Kaczmarek **Stanisław**, pułkownik, ur. 1894. W latach 1914–1918 walczył na froncie zachodnim w szeregach armii

niemieckiej, w składzie poznańskiego oddziału telegraficznego. W 1918 roku ukończył oficerski kurs telegrafii. Od stycznia 1919 roku brał udział w powstaniu wielkopolskim, gdzie organizował pododdziały łączności. W latach 1920–1921 walczył w wojnie polsko-rosyjskiej jako szef łączności 4 Armii, a następnie brał udział w III powstaniu śląskim. W okresie 1921–1933 był dowódcą kompanii w Obozie Wyszkozenia Wojsk Łączności w Zegrzu, kwatermistrzem 6 Batalionu Łączności, dowódcą 4 Batalionu Telegraficznego w 2 Pułku Łączności. 12 stycznia 1934 roku objął obowiązki komendanta Centrum Wyszkozenia Łączności w Zegrzu. Z Centrum odszedł w maju 1939 roku w ramach mobilizacji. We wrześniu 1939 roku był dowódcą łączności Armii Pomorze.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Żelazny I klasy (niem.),
Krzyż Virtuti Militari V klasy,
Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Niepodległości.

Źródło: CAW, AP 12559.

Kaliński Emil, pułkownik, ur. 1890. W latach 1914–1917 służył w Legionach Polskich na stanowiskach związanych z łącznością. Był szefem łączności Frontu Litewsko-Białoruskiego i szefem łączności Sztabu Naczelnego Wodza (1919–1920), a także szefem Wydziału Wojsk Łączności Departamentu VI Ministerstwa Spraw Wojskowych (1920–1926). W latach 1926–1927 dowodził Obozem Szkolnym Wojsk Łączności w Zegrzu, a następnie służył w I Grupie Łączności jako jej dowódca. W 1933 roku odszedł z wojska i objął kierownictwo Ministerstwa Poczty i Telegrafów.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Walecznych,
Krzyż Niepodległości.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 12.

Kałamaga Ryszard, pułkownik, ur. 1927. W 1949 roku, po zdaniu matury, został powołany na jednoroczne przeszkolenie wojskowe w Szkolnej Kompanii Oficerów Rezerwy Piechoty nr 10 przy 12 pp (4 DP) w Pleszewie. Po promocji na stopień chorążego nie został przeniesiony do rezerwy, lecz powołany przez Ministra Obrony Narodowej do zawodowej służby wojskowej. W latach 1950–1951 służył jako dowódca plutonu piechoty w 27 Pułku Zmechanizowanym (10 DPanc) w Kłodzku. W 1951 roku został skierowany do Wyższej Szkoły Piechoty w Rembertowie na kurs oficerów zwiadu pułku. W latach 1952–1953 służył w Wydziale II Sztabu 27 Dywizji Piechoty w Zgorzelcu, po czym został przeniesiony do Oddziału II Sztabu Śląskiego Okręgu Wojskowego. Tam służył na stanowisku pomocnika szefa Wydziału Rozpoznania Wojskowego. W 1955 roku – na własną prośbę – został skierowany na studia w Wojskowej Akademii Technicznej. W 1960 roku, po ukończeniu studiów na Wydziale Łączności, został skierowany do Oficerskiej Szkoły Łączności w Zegrzu na stanowisko wykładowcy w Cyklu Radiotechniki. W latach 1960–1966 prowadził wykłady dla wszystkich trzech roczników. Jego zajęcia obejmowały bardzo szeroki zakres tematów: od podstaw radiotechniki po budowę, funkcjonowanie i obsługę szerokiego wachlarza sprzętu radiowego będącego na wyposażeniu wojska. W 1966 roku został przeniesiony do Szefostwa Wojsk Łączności MON, gdzie pełnił służbę na stanowisku pomocnika, a następnie starszego oficera Oddziału Eksploatacji i Napraw Sprzętu Łączności. W tym czasie zajmował się głównie organizacją eksploatacji sprzętu łączności i dostosowaniem technologii obsługi technicznej do wzrostu i rozwoju technicznego sprzętu łączności wchodzącego na wyposażenie Wojska Polskiego. Służbę zakończył w 1989 roku. W historii WSOWŁ zapisał się między innymi jako jeden z inicjatorów „nauczania programowanego” w oparciu o urzędzenia uczące i egzaminujące.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Odznaka Zasłużony racjonalizator wojskowy,

Medal Przodujący Oficer Sztabu Generalnego WP,
Medal Za długoletnią ofiarną służbę.

Źródło: Ryszard Kałamaga.

Kauzińska Genowefa, pracownik wojska, ur. 1928. Pracę w Szkolnym Pułku Radio w Zegrzu rozpoczęła w 1950 roku. Przyjęto ją jako cywilnego pracownika wojska na stanowisko sprzątaczk. W 1960 roku groziło jej zwolnienie z pracy, jednak na jej prośbę pozostawiono ją na zajmowanym stanowisku. W 1974 roku wniosowała o przeniesienie na stanowisko sprzątaczk w kinoteatrze WSOWŁ, ale ostatecznie trafiła na stanowisko pokojowej w hotelu garnizonowym w Zegrzu. Od 1982 roku była sprzątaczką w Wojskowej Administracji Koszar w Zegrzu. Na emeryturę odeszła w 1991 roku, po 41 latach pracy.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AW Oleśnica, TAP 3860/10/162.

Kiszcak Tadeusz, podpułkownik, ur. 1934. Służbę wojskową rozpoczął jako dowódca drużyny w 32 Batalionie Czołgów (1956–1958), a następnie dowódca radiostacji w 79 Pułku Piechoty (1958–1962). W latach 1962–1967 był słuchaczem Wojskowej Akademii Technicznej. Po jej ukończeniu zajmował stanowisko pomocnika dowódcy kompanii łączności do spraw technicznych w WSOWŁ w Zegrzu (1967–1969). Kolejno pełnił obowiązki wykładowcy Cyklu Radiotechniki (1969–1973), wykładowcy Cyklu Radiokomunikacji (1973–1977), starszego wykładowcy Cyklu Radiokomunikacji WSOWŁ (1977–1985) i starszego wykładowcy Zespołu Pracowników Naukowo-Dydaktycznych, Dydaktycznych i Pomocniczych (1985–1990). Zawodową służbę wojskową zakończył w 1998 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/562.

Klimkiewicz Zenobiusz, pracownik wojska, ur. 1925. W 1947 roku powołano go do wojska. Służył w jednostce wojskowej w Sieradzu, gdzie ukończył szkołę podoficerską, po czym został przeniesiony do Szkolnego Pułku Radio w Zegrzu. Ze służby został zwolniony w 1949 roku. Ze względu na to, że przed powołaniem do wojska pracował w elektrowni w Ciechanowie i był elektrykiem, kierownik Biura Odbudowy Koszar w Zegrzu zaproponował mu zatrudnienie na stanowisku elektromontera. Już za czasów Oficerskiej Szkoły Łączności Radiowej zaproponowano mu stanowisko elektromontera-brygadzysty (1952). W trakcie pracy w Zegrzu podwyższał swoje kwalifikacje. W 1957 roku ukończył liceum dla pracujących i zdał maturę. W tym samym roku skończył kurs dla elektryków-konserwatorów. Dwa lata później zdał egzamin czeladniczy (instalatorstwo elektryczne). W 1963 roku został dopuszczony do pracy na terenie tajnego obiektu w Zegrzu – zapasowego węzła łączności znajdującego się na terenie Fortu Dużego. Na emeryturę odszedł w 1990 roku ze stanowiska majstra-elektryka w Wojskowej Administracji Koszar Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności. W Zegrzu pracował 41 lat.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Srebrny Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/171.

Kluczyńska Lidia, pracownik wojska, ur. 1936. Podanie o pracę w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu złożyła w 1959 roku. Zatrudniono ją jako maszynistkę w kancelarii tajnej. Wkrótce przesunięto ją na stanowisko referenta, a w 1967 roku na stanowisko starszego referenta. W 1972 roku powierzono jej obowiązki kierownika kancelarii Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności. W 1974 roku ukończyła kurs dla kierowników kancelarii, zorganizowany przez Zarząd Normatywno-Administracyjny SG WP. Na emeryturę odeszła w 1993 roku, po 34 latach pracy w Zegrzu.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Brązowy Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/172.

Kociotek Wiesław, pułkownik, ur. 1928. W latach 1947–1950 pełnił służbę jako podchorąży w Oficerskiej Szkole Pancernej i Oficerskiej Szkole Piechoty. Następnie został skierowany na stanowisko dowódcy kompanii w 34 Pułku Zmechanizowanym 16 Dywizji Zmechanizowanej. W latach 1952–1955 zajmował stanowisko dowódcy batalionu w 36 Pułku Zmechanizowanym. Za wzorową służbę został skierowany na studia w ASG (1955), które ukończył w 1959 roku. W latach 1959–1968 pełnił służbę na stanowiskach dowódczych i sztabowych. Do WSOWŁ został skierowany ze stanowiska dowódcy 11 Dywizji Zmechanizowanej w 1968 roku, objął stanowisko zastępcy komendanta ds. liniowych, które zajmował do 1975 roku. W latach 1975–1987 pełnił służbę w Wojewódzkim Sztabie Wojskowym (WSzW) w Kielcach. W 1990 roku, ze stanowiska szefa WSzW w Skierniewicach, został przeniesiony do rezerwy.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1849/95/1050.

Kondratowicz Lucyna, pracownik wojska, ur. 1938. W latach 1958–2000 pracowała jako pomoc nauczyciela w przedszkolu wojskowym w Zegrzu. Przepracowała 42 lata.

Źródło: CSŁil, TAP.

Kopoński Jerzy, pułkownik, ur. 1946. Służbę wojskową rozpoczął w 1965 roku od wstąpienia do Oficerskiej Szkoły Łączności w Zegrzu. Po skończeniu OSŁ (1967) dostał przydział do 3 Pułku Zmechanizowanego w 1 Warszawskiej Dywizji. W latach 1970–1974 pełnił obowiązki dowódcy kompanii. W nagrodę za wzorową służbę skierowano go na studia w Wojskowej Akademii Technicznej (1974–1979), po ich ukończeniu został etatowym wykładowcą w Cyklu Taktyki i Eksploatacji Systemów Łączności Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. W kolejnych latach zajmował stanowiska od wykładowcy do adiunkta Zespołu Pracowników Naukowych. W latach 1987–1990 kształcił się w Akademii Sztabu Generalnego WP na studiach doktoranckich. W 1998 roku odszedł do rezerwy.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Brązowy Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 2054/07/433.

Korga Wiesław, pułkownik, ur. 1938. Do wojska powołany w 1957 roku i skierowany do Oficerskiej Szkoły Łączności w Zegrzu, którą skończył w 1960 roku. Po promocji wysłany do 5 Pułku Łączności na stanowisko dowódcy plutonu. Po trzech latach, w ramach wyróżnienia, został skierowany na studia do WAT. Po ukończeniu akademii (1968), skierowany na stanowisko wykładowcy w Cyklu Napraw Sprzętu Łączności w WSOWŁ. W 1970 roku przeniesiony do Szefostwa Wojsk Łączności, gdzie pracował do czasu skierowania na studia doktoranckie w WAP. Po ukończeniu studiów (1975), powrócił do służby w WSOWŁ. W Zegrzu pracował do 1986 roku, piastując różne stanowiska dydaktyczne i dowódcze. Odszedł ze stanowiska zastępcy komendanta ds. szkolenia na stanowisko w III Oddziale Szkolenia SG, gdzie pełnił służbę do 1987 roku. Potem, do 1991 roku, pracował na etacie w Studium Wojskowym na Uniwersytecie Warszawskim. Następnie został skierowany do pracy w SG WP – do Zarządu Szkolenia. Służbę wojskową zakończył w 1994 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1912/02/610.

Korneszczuk Witold, pułkownik, ur. w 1952 r. W latach 1972–1976 studiował w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności, po czym służył w 24 Pułku Radioliniowo-Kablowym w Kwidzynie. W 1977 roku powrócił do Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności, gdzie do 1984 roku służył jako dowódca plutonu i dowódca kompanii. W latach 1985–1994 pracował jako asystent w Zespole Badań Metodyki Nauczania w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. Jednocześnie ukończył zaocznie studia magisterskie i podyplomowe w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie (1988–1989). W 1994 roku

został skierowany na praktykę sztabową w Sztabie Generalnym WP w Warszawie. Po zakończeniu praktyki (1995) powrócił do Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu i objął stanowisko starszego asystenta w Zakładzie Dydaktyki Wojskowej. Po rozwiązaniu Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności pracował jako specjalista w Departamencie Kadr MON. W grudniu 1997 roku został wyznaczony na zastępcę komendanta ds. ogólnych w Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu. W 2003 roku odszedł do rezerwy. W latach 2003–2013 pracował jako inspektor BHP w Centrum Szkolenia Wojsk Łączności i Informatyki.

Ważniejsze odznaczenia:
Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: Witold Kormeszcuk.

Kowalewski Marian, pułkownik, ur. 1951. Absolwent Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności (1975). Po ukończeniu WSOWŁ rozpoczął w niej służbę na stanowisku dowódcy plutonu, a następnie dowódcy kompanii podchorążych. W latach 1979–1980 odbył praktykę dowódczą na stanowisku dowódcy kompanii radiowej w 4 Łużyckim Pułku Dowodzenia. W latach 1981–1984 studiował w Akademii Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, którą ukończył z wyróżnieniem. W latach 1984–1985 odbył praktykę na stanowisku dowódcy Batalionu Dowodzenia w 9 Pułku Łączności. Następnie powrócił do WSOWŁ i realizował zadania na stanowisku starszego wykładowcy w Zakładzie Radiokomunikacji. W latach 1986–1988 odbył studia doktoranckie w ASG WP i uzyskał w stopień naukowy doktora nauk wojskowych w specjalności łączność (1998). W latach 1989–1993 pełnił funkcję: zastępcy szefa, a następnie szefa Katedry Taktyki. Od 1993 do 1997 roku pracował na stanowisku docenta, jako prorektor – zastępca ds. dydaktyczno-naukowych komendanta-rektora WSOWŁ. W roku 1995 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk wojskowych w specjalności dowodzenie. Był

współautorem koncepcji „WSOWŁ-2000”, dostosowującej system kształcenia podchorążych do potrzeb wojsk łączności, na podstawie której, cztery ostatnie roczniki absolwentów uzyskiwały tytuły zawodowe inżyniera o specjalności: telekomunikacja. Z chwilą likwidacji WSOWŁ odszedł do rezerwy. Następnie podjął pracę w Instytucie Łączności – Państwowym Instytucie Badawczym na stanowisku zastępcy dyrektora ds. naukowych, a następnie profesora tego Instytutu oraz profesora Politechniki Warszawskiej.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Za Długoletnia Służbę.

Źródło: Marian Kowalewski.

Kowalewski Tadeusz, starszy chorąży sztabowy, ur. 1958. W latach 1976–1979 był elewem Centralnego Ośrodka Szkolenia Wojsk Łączności w Legnicy. Po ukończeniu szkolenia został skierowany do WSOWŁ w Zegrzu na stanowisko dowódcy obsługi – instruktora kompanii radiowej batalionu łączności (1979–1983). Następnie był dowódcą plutonu funkcyjnego Batalionu Łączności (1983–1984), starszym technikiem kompanii remontowej (1985–1991), starszym magazynierem Wydziału Technicznego WSOWŁ (1991–1992), dowódcą obsługi w 1 Pułku Zmechanizowanym 1 Dywizji Zmechanizowanej (1992) i magazynierem w tej samej jednostce wojskowej (1992–1994). Od 1994 roku służył jako kierownik magazynu w 1 Brygadzie Pancerniej, a w latach 1995–1998 w 3 Batalionie Dowodzenia Warszawskiego Okręgu Wojskowego. Zawodową służbę wojskową zakończył w roku 1998. Po ukończeniu służby wojskowej był zatrudniony jako pracownik cywilny wojska, najpierw w Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki, a obecnie w 26 Wojskowym Oddziale Gospodarczym w Zegrzu. Aktywista ruchu honorowego dawstwa krwi (HDK) od 1977 roku. Pierwsze akcje HDK organizował już w 1979 roku. Założył Klub HDK PCK przy Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu (1986). Po rozwiązaniu

WSOWŁ, reaktywował Klub w Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki. Jest członkiem Prezydium Krajowej Rady Krwiodawstwa PCK. Przez dwie kadencje był przewodniczącym Rady Osiedla Zegrze.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski,
odznaka Honorowy Dawca Krwi – Zasłużony dla Zdrowia Narodu,
Kryształowe Serce (odznaka PCK).

Źródło: AMON, AP 2779/10/639, Tadeusz Kowalewski.

Kowalik Czesław, starszy chorąży, ur. 1938. W latach 1958–1959 był elewem w 9 Pułku Samochodowym, następnie w 36 Dywizjonie Artylerii Haubic 5 Dywizji Pancerniej (1959–1962). W latach 1962–1963 był słuchaczem Kursu Doskonalenia Podoficerów Zawodowych przy Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu. Po zakończeniu szkolenia pełnił obowiązki dowódcy radiostacji plutonu radiowego w OSŁ (1963–1966). Następnie był starszym mechanikiem w warsztatach OSŁ (1966–1967), w dziale radio warsztatów technicznych WSOWŁ (1967–1973), starszym mechanikiem-instruktorem Cyklu Eksploatacji Urządzeń Łączności (1973–1976) i Cyklu Taktyki i Eksploatacji Systemów Łączności (1976–1981). Po czterech latach służby na stanowisku starszego elektromechanika (1981–1984) przeszedł do Zespołu Pracowników Naukowo Dydaktycznych na stanowisko technika instruktora (1985–1987), a następnie do Zespołu Pracowników Naukowo-Dydaktycznych i Pomocniczych WSOWŁ (1987–1991). W roku 1991 zakończył zawodową służbę wojskową.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/643.

Kozaczk Jerzy, podpułkownik, ur. 1958. W latach 1977–1981 był podchorążym Wyższej Szkoły Oficerskiej Służb Kwatermistrzowskich w Poznaniu. Od 1981 do 1986 roku pełnił funkcję szefa zaopatrzenia mundurowego w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. Ukończył Akademię Sztabu Generalnego WP (1986–1989). W 1989 roku wyznaczono go na stanowisko kwatermistrza-zastępcy komendanta Ośrodka Szkolenia Poligonowego Wojsk Lądowych w Orzyszu. Po roku powrócił do WSOWŁ na stanowisko zastępcy kwatermistrza. W latach 1993–1997 był szefem Wydziału Zaopatrzenia – zastępcą szefa logistyki WSOWŁ, następnie zastępcą komendanta-szefa logistyki Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu (1997–2002) i szefem logistyki CSłil (od 2002 roku). W latach 2007–2008 w rezerwie kadrowej.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: Świadectwo służby nr P/29/2008 z dnia 31.07.2008 r.

Królikowski Marek, pułkownik, ur. 1950. W latach 1968–1972 podchorąży Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności. Pierwsze stanowisko starszego technika stacji TI Węzła Łączności Lotniska Stałego objął w 3 Dywizji Lotnictwa Szturmowo-Rozpoznawczego (1972–1974). W latach 1974–1976 zajmował stanowiska: zastępcy szefa Węzła Łączności i pomocnika szefa Wydziału Łączności i RUL. Po ukończeniu studiów magisterskich w WAT (1979–1981) powrócił do dywizji na stanowisko starszego pomocnika w Wydziale Łączności i RUL, które zajmował do 1982 roku. W latach 1982–1983 był dowódcą kompanii radioliniowej w 86 Batalionie Łączności, a następnie studiował w Akademii Sztabu Generalnego WP (1983–1986). W latach 1987–1988

dowodził 87 Batalionem Łączności. W 1988 roku trafił do Szefostwa Wojsk Łączności, gdzie zajmował stanowiska: aspiranta i starszego oficera Oddziału Operacyjnego. W latach 1990–1993 pełnił obowiązki zastępcy komendanta WSOWŁ do spraw liniowych i zastępcy do spraw ogólnych (1993–1995). W latach 1995–2007 służył w Dowództwie Garnizonu Warszawa, zajmując stanowiska zastępcy i szefa szkolenia DGW. Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w 2008 roku.

Ważniejsze wyróżnienia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Źródło: AMON, AP 2932/12/7.

Kuczyński Tadeusz, pracownik wojska, ur. 1940. W Oficerskiej Szkole Łączności oraz w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności pracował w latach 1956–1997 na stanowisku konserwatora ogólnobudowlanego. W Zegrzu przeracował 41 lat.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: CSŁil, TAP.

Lisowski Marian, podpułkownik, ur. 1949. W latach 1969–1971 podchorąży WSOWŁ. Służbę rozpoczął od stanowiska dowódcy plutonu w kompanii podchorążych w WSOWŁ (1971–1973). W kolejnych latach pełnił obowiązki dowódcy plutonu w Szkole Oficerów Rezerwy (1973–1974), dowódcy plutonu radiowego w 10 Pułku Łączności (1974–1975), dowódcy plutonu w SOR WSOWŁ (od 1997 roku). Pracę dydaktyczną rozpoczął w 1975

roku jako instruktor w Cyklu Eksploatacji Urządzeń Łączności (1975–1976), wykładowca w Cyklu Taktyki i Eksploatacji Systemów Łączności (1976–1985), wykładowca Zespołu Pracowników Naukowo-Dydaktycznych, Dydaktycznych i Pomocniczych (1985–1991). W latach 1991–1992 pełnił obowiązki szefa Służb Technicznych Batalionu Łączności w 1 Dywizji Zmechanizowanej, a następnie, w roku 1992, objął stanowisko szefa Służb Technicznych w 9 Pułku Łączności. Oba stanowiska zajmował w ramach praktyk „krótkotrwałych”. W 1992 roku powrócił do pracy dydaktycznej na stanowisko wykładowcy Zespołu Pracowników Naukowo-Dydaktycznych, Dydaktycznych i Pomocniczych (1992–1996). W roku 1996 zakończył zawodową służbę wojskową. Pracuje obecnie jako pracownik wojska w Cyklu Telekomunikacji CSŁil. W pamięci podchorążych WSOWŁ zapisał się jako wymagający i wybitny nauczyciel radiotelegrafii oraz zaangażowany krótkofalowiec.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/769.

Lubański Andrzej, pułkownik, ur. 1944. W latach 1963–1969 studiował w WAT, po czym służył jako zastępca dowódcy kompanii zabezpieczenia ds. technicznych WSOWŁ w Zegrzu. W roku 1972 w tejże uczelni przeszedł do pionu dydaktycznego, gdzie praktycznie do emerytury pracował na stanowiskach od wykładowcy w Cyklu Transmisji Informacji do zastępcy komendanta – prorektora ds. naukowo-badawczych. W 1973 roku ukończył studia podyplomowe na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W 1978 roku obronił doktorat na Wydziale Elektroniki WAT. W latach akademickich 1982–1985 pracował w Air Defence Academy w Trypolisie. Po powrocie do WSOWŁ organizował od podstaw nowy Zakład Transmisji Informacji z naciskiem na zautoryzowane systemy dowodzenia. W roku 1994 został skierowany na szkolenie

w CFALL (Canadian Forces Academy for Leadership and Languages) w Borden, w Kanadzie. Po rozformowaniu Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności, odbywał praktykę w Sztabie Generalnym WP. W 1997 roku przeniesiony do rezerwy kadrowej i skierowany do CSŁil w Zegrzu, skąd w maju 1988 roku odszedł do rezerwy. Obecnie jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Szkoły Głównej Służby Pożarniczej.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Medal Komisji Edukacji Narodowej,
Zasłużony Pracownik Łączności,
Złote odznaki Honorowe SEP i NOT,
Medal imienia profesora Janusza Groszkowskiego.

Źródło: Andrzej Lubański.

Łosiewicz Teresa, pracownik wojska, ur. 1937. Pracę w OSŁ w Zegrzu rozpoczęła w 1958 r. Przyjęto ją jako cywilnego pracownika wojska na stanowisko maszynistki w Wydziale Ogólnym. Od 1967 roku wykonywała tę funkcję w Oddziale Szkolenia WSOWŁ, a od 1968 roku w Wydziale Wydawniczym. W 1969 roku na własną prośbę została przeniesiona na etat maszynistki w kwatermistrzostwie. W 1986 roku trafiła do Wydziału Kadrowo-Administracyjnego. Trzy lata później została starszą maszynistką w tym wydziale. Na emeryturę przeszła w 1994 roku, po 36 latach pracy.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Brązowy Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/240.

Łukomski Józef, podpułkownik, ur. 1895. Po wybuchu I wojny światowej powołany do armii niemieckiej i skierowany do służby w oddziałach telegraficznych. Walczył na froncie rosyjskim, rumuńskim i francuskim. Na początku 1919 roku powrócił do kraju i wstąpił do Armii Wielkopolskiej. Uczestniczył w powstaniu wielkopolskim jako dowódca odcinka Osiecina oraz oficer sztabu w Komendzie Łączności Armii Wielkopolskiej. W latach 1919–1920 dowodził 2 Batalionem Telegraficznym oraz szkołą telegraficzną. Uczestniczył w wojnie polsko-rosyjskiej. W 1921 roku został skierowany do Obozu Wyszkozenia Wojsk Łączności na stanowisko dowódcy Szkoły Podchorążych Wojsk Łączności oraz wykładowcy taktyki. Powierzono mu również obowiązki dyrektora nauk, które sprawował w latach: 1923, 1926–1927. Podczas służby w Zegrzu odbył kurs zagraniczny we Francji. Z Obozu Wyszkozenia został skierowany, w 1927 roku, na dowódcę batalionu w 1 Pułku Łączności w Zegrzu Południowym. W 1931 roku zakwalifikowano go na 11 kurs w WSWoj. Po zakończeniu kursu został wykładowcą, a później objął stanowisko kierownika taktyki łączności. Z WSWoj. został przeniesiony do Dowództwa Wojsk Łączności, gdzie pełnił funkcję zastępcy dowódcy.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Walecznych,
Złoty Krzyż Zasługi,
Medal Pamiątkowy za wojnę 1918–1921,
Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka zegrzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 98–99.

Łysak Eugeniusz, major, ur. 1893. Po wybuchu I wojny światowej został powołany do armii austro-węgierskiej i skierowany do Szkoły Oficerskiej w Opawie. Po jej ukończeniu trafił na front i w 1915 roku dostał się do rosyjskiej niewoli. Uwolniony na początku 1918 roku powrócił w szeregi armii austro-węgierskiej. W 1918

roku wstąpił do Wojska Polskiego. W lipcu 1919 roku rozpoczął naukę na kursie w SOWŁ, a po jej ukończeniu został skierowany na front – brał udział w wojnie polsko-rosyjskiej. Po zakończeniu działań wojennych pełnił służbę w pułkach łączności. W grudniu 1931 roku objął stanowisko dowódcy batalionu podoficerów zawodowych w CWŁ w Zegrzu. Pełnił również obowiązki kierownika przedmiotu taktyka i organizacja łączności. Z Centrum odszedł w 1938 roku na stanowisko zastępcy dowódcy 6 batalionu telegraficznego.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Walecznych,
Srebrny Krzyż Zasługi,
Medal Pamiątkowy za wojnę 1918–1921,
Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka zegrzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 99–100.

Maćkowiak **Wiktor**, major, ur. 1890. W 1912 roku wstąpił do armii rosyjskiej na prawach ochotnika i został przydzielony do kompanii telegraficznej. Uczestniczył w I wojnie światowej. W 1918 roku dostał się do niewoli niemieckiej. W latach 1919–1920 brał udział w walkach o utrwalenie polskich granic na wschodzie. Po zakończeniu działań wojennych skierowany do 1 Pułku Łączności, gdzie pełnił stanowiska: dowódcy plutonu, dowódcy kompanii i adiutanta pułku. W 1931 roku przybył do CWŁ na stanowisko kwatermistrza. Rok 1936 przyniósł zmianę stanowiska na dowódcę batalionu podoficerów zawodowych. Major Maćkowiak pełnił również obowiązki na stanowisku kierownika kursu oficerów łączności pułków broni, wykładowcy oraz kierownika Komisji Doświadczalnej CWŁ.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Virtuti Militari V klasy,
Krzyż Waleczny,

Srebrny Krzyż Zasługi,
Medal Pamiątkowy za wojnę 1918–1921
Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka zegrzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 101–102.

Malujo Witold, major, ur. 1886. W 1911 roku wstąpił do armii rosyjskiej i został skierowany do 183 Pułku Piechoty w Kostromie. Podczas służby ukończył kurs i zdał egzamin na chorążego rezerwy piechoty, następnie zwolniony do rezerwy. W 1914 roku zmobilizowany i wyznaczony na stanowisko naczelnika ruchomej piekarni Wileńskiego Okręgu Wojskowego. W listopadzie 1917 roku zgłosił się do I Korpusu gen. Dowbora-Muśnickiego i został przydzielony do oddziału radiotelegraficznego. W 1918 roku wstąpił do Wojska Polskiego. Rozpoczął naukę w Szkole Podchorążych Piechoty, którą przerwał i został skierowany do Szkoły Oficerów Wojsk Radiotelegraficznych. Brał udział w wojnie polsko-rosyjskiej 1920 roku. Po wojnie pełnił służbę w 2 Pułku Łączności, zajmując stanowisko dowódcy 2 Batalionu Radiotelegraficznego. W 1923 roku został skierowany do Obozu Wyszkozenia Wojsk Łączności w Zegrzu na stanowisko dyrektora nauk. W roku 1924 odszedł na etat do stałej stacji radiotelegraficznej Marynarki Wojennej w Toruniu. W roku 1926 roku przeniesiony do rezerwy ze względu na stan zdrowia.

Ważniejsze odznaczenia:

Order Św. Stanisława II i III klasy (ros.),
Orderem Św. Anny III klasy (ros.).

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka zegrzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 104–105.

Markowski Stanisław, pułkownik, ur. 1928. Do wojska powołany w 1949 roku i skierowany do Szkoły Podoficerskiej Radio jako kursant. Po ukończeniu szkoły został mianowany na stopień chorążego. W latach 1950–1955 był dowódcą plutonu w Oficerskiej Szkole Łączności Radiowej w Zegrzu, a następnie został skierowany na studia w WAT, które ukończył w 1960 roku i otrzymał przydział do Szefostwa Wojsk Łączności, gdzie był pomocnikiem szefa Wydziału Łączności oraz szefem Wydziału Łączności Radioliniowo-Przewodowej. Służbę w Szefostwie Wojsk Łączności zakończył w 1971 roku i został skierowany na dowódcę 1 Pułku Łączności. W pułku służył do 1976 roku. Następnie został wyznaczony na stanowisko dowódcy 2 Brygady Łączności w Wałczu, które zajmował do 1978 roku. Po rocznej dyspozycji w Pomorskim Okręgu Wojskowym, w 1979 roku został skierowany do Szefostwa Wojsk Łączności MON na stanowisko głównego specjalisty, a w 1981 roku – szefa Zespołu Rodzajów Wojsk w Inspekcji Sił Zbrojnych. W 1990 roku przeniesiony w stan spoczynku. Na emeryturze przez wiele lat opiekował się Salą Tradycji WSOWŁ i CSŁil. Autor wielu artykułów o historii wojsk łączności. Współtwórca i wieloletni członek władz naczelnych Światowego Związku Polskich Żołnierzy Łączności, opiekun zbiorów historycznych Związku.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medalem Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1849/95/1448.

Mięczyński Andrzej, pułkownik, ur. 1876. W latach 1896–1899 służył w rosyjskiej kawalerii, następnie – w stopniu oficerskim – przeniesiony do rezerwy. W 1914 roku zmobilizowany. Do 1917 roku walczył na froncie w wojskach łączności. W latach 1917–1918 służył w I Korpusie gen. Dowbora-Muśnickiego jako

dowódca kompanii telegraficznej w pułku inżynieryjnym. W 1919 roku brał udział w powstaniu wielkopolskim jako naczelnik służby łączności Armii Wielkopolskiej. W czasie wojny polsko-rosyjskiej 1920 roku był szefem łączności Dowództwa Frontu Ukraińskiego. W latach 1920–1922 dowodził 3 Pułkiem Łączności, a w okresie 1922–1923 był szefem łączności Dowództwa Okręgu Generalnego nr VIII. W 1923 roku trafił do Zegrza i objął obowiązki dowódcy Obozu Szkolnego Wojsk Łączności. Służbę w Zegrzu zakończył w 1926 roku, a w 1927 roku przeniesiono go w stan spoczynku.

Ważniejsze odznaczenia:

Order Św. Stanisława II klasy (ros.),
Krzyż Virtuti Militari V klasy,
Order Odrodzenia Polski.

Źródło: CAW, AP 4972.

Mikołajczak Bogumił, pułkownik, ur. w 1935 r. Po dwóch latach nauki w szkole oficerskiej, w 1956 roku wskutek redukcji, w stopniu st. sierżanta przeszedł do służby w Wojskowym Korpusie Górniczym a w 1957 roku do tworzących się wojsk powietrznodesantowych. Ukończył trzeci rok Oficerskiej Szkoły Piechoty nr 1 (1959–1960). Od 1960 roku służył w 6 Pomorskiej Dywizji Powietrznodesantowej na stanowisku dowódcy plutonu i kompanii rozpoznawczej, a w latach 1965–1971 w 2 Berlińskim Pułku Zmechanizowanym na stanowiskach dowódcy kompanii i szefa rozpoznania pułku. Po ukończeniu Akademii Sztabu Generalnego (1971–1974) powrócił do 2 pz na stanowisko szefa sztabu pułku. W latach 1977–1980 był szefem wydziału operacyjnego 1 Warszawskiej Dywizji Zmechanizowanej, a w latach 1980–1990 służył w WSOWŁ jako zastępca komendanta ds. liniowych. W międzyczasie ukończył studia podyplomowe z pedagogiki, a następnie z historii sztuki wojennej. Ostatnie lata służby (1990–1995) odbywał jako szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w Ciechanowie. W czasie jego pracy w WSOWŁ została zmodernizowana baza do szkolenia ogólnowojskowego i obiekty

sportowe. Jako prezes WKS Zegrze przyczynił się do wielu sukcesów sportowych. Sekcja żeglarska reprezentowała Wojsko Polskie na Zawodach Armii Zaprzysiężonych w Bułgarii, zajmując tam kilka miejsc medalowych.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: Bogumił Mikołajczak.

Mitosz Józef, starszy chorąży sztabowy, ur. 1947. Służbę wojskową rozpoczął jako kadet 14 OSWŁ (1986). W latach 1970–1977 zajmował stanowiska dowódcy plutonu podchorążych w WSOWŁ w Zegrzu i dowódcy plutonu wartowniczego. Od 1977 roku był starszym pomocnikiem kierownika Wojskowej Administracji Koszar (WAK) w Zegrzu, zajmował również stanowisko p.o. oficera WAK. W roku 1980 został dowódcą obsługi – instruktorem kompanii radiowej. Następnie był dowódcą Plutonu Elektronicznych Maszyn Cyfrowych (1980–1981), kierownikiem obsługi terenowych obiektów szkoleniowych (1981–1985), dowódcą obsługi – starszym instruktorem w Plutonie Radio Batalionu Zabezpieczenia WSOWŁ (1985–1986). Od 1986 do 1992 roku pełnił kolejno obowiązki: technika instruktora w Zespole Pracowników Naukowo-Dydaktycznych, starszego instruktora obsługi obiektów szkoleniowych, technika instruktora Zespołu Pracowników Naukowo-Dydaktycznych, Dydaktycznych i Pomocniczych. Ostatnim zajmowanym stanowiskiem był starszy technik Zespołu Pracowników Naukowo-Dydaktycznych, Dydaktycznych i Pomocniczych, które piastował w latach 1992–1997. Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w 1997 roku. Po zakończeniu służby wojskowej pracował przez wiele lat jako pracownik cywilny na Placu Ćwiczeń Taktycznych CSŁil „Skubianka”. Przyczynił się do rozwoju bazy szkoleniowej WSOWŁ i CSŁil. Dzięki jego osobistemu wysiłkowi zmodernizowano szereg elementów na Placu Ćwiczeń Taktycznych (PĆT) „Skubianka” i Strzelnicy Garnizonowej w Zegrzu, w bloku szkolnym oraz w obiektach sportowych. Słuchacze oraz

żołnierze zawodowi i pracownicy wojska w ośrodku zapamiętali go przede wszystkim jako długoletniego opiekuna i gospodarza PCT. Społecznik zegrzyński. Długoletni przewodniczący Rady Osiedla Zegrze, radny Rady Miejskiej w Serocku, członek zegrzyńskiej Rady Parafialnej.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/900.

Mościcki **Kazimierz**, pułkownik, ur. 1924. W latach 1942–1944 brał udział w walkach partyzanckich w składzie 34 Pułku Piechoty Armii Krajowej. W październiku 1944 roku powołany do służby w 9 Zapasowym Pułku Piechoty w Majdanku k. Lublina, a następnie skierowany do Oficerskiej Szkoły Łączności w Zamościu, którą ukończył w kwietniu 1945 roku. W latach 1945–1947 był kolejno: dowódcą plutonu, dowódcą kompanii i szefem łączności pułku. Od 1947 do 1958 roku służył w Pomorskim Okręgu Wojskowym na stanowiskach kierowniczych związanych z łącznością. W latach 1958–1964 studiował na Wydziale Elektroradiotechnicznym WAT. Od 1964 do 1967 roku pracował w Szefostwie Wojsk Łączności MON, następnie został szefem Wojsk Łączności Pomorskiego Okręgu Wojskowego i szefem Wojsk Łączności Warszawskiego Okręgu Wojskowego. 21 lipca 1971 roku objął obowiązki komendanta WSOWŁ w Zegrzu, które pełnił do 10 grudnia 1976 roku. Następnie powrócił na stanowisko szefa Wojsk Łączności Warszawskiego Okręgu Wojskowego. W 1986 roku odszedł z wojska.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski,
Krzyż Walecznych.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 30–31.

Najsarek Romuald, podpułkownik, ur. 1897. W latach 1914–1917 służył w I Brygadzie Legionów Polskich. W 1917 roku wcielony do armii austro-węgierskiej, brał udział w walkach na froncie południowym i ukończył Szkołę Oficerską Piechoty. W latach 1918–1921 służył w Wojsku Polskim, w 2 Pułku Piechoty, a potem jako dowódca kompanii telegraficznej w 9 i 4 Dywizji Piechoty. Od 1921 do 1927 roku był szefem łączności Dowództwa Okręgu Korpusu nr IX, jednocześnie skończył dokształcający kurs oficerów łączności. W okresie 1927–1930 był dowódcą pododdziałów szkolnych w Obozie Szkolnym Wojsk Łączności i Centrum Wyszkożenia Łączności w Zegrzu. W latach 1930–1936 studiował w Wyższej Szkole Wojennej i dowodził 7 Batalionem Telegraficznym. Przez kolejne trzy lata był dyrektorem nauk w Centrum Wyszkożenia Łączności w Zegrzu. Po przeniesieniu płk. Kaczmarka na stanowisko wojenne w maju 1939 roku, objął obowiązki komendanta Centrum, które pełnił do wybuchu wojny.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi,
Krzyż Niepodległości,
Krzyż Walecznych.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 23.

Niemczyk Wiesław, podpułkownik, ur. 1935. W latach 1961–1963 był instruktorem wychowania fizycznego w 136 Samodzielnym Pułku Artylerii OPL i w Batalionie Zaopatrzenia 11 Pułku Lotnictwa Myśliwskiego. W latach 1964–1967 był wykładowcą wychowania fizycznego w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu, następnie instruktorem (1967–1969) i wykładowcą Sekcji WF, a po zmianie nazwy komórki, wykładowcą Cyklu WF

(1969–1981). W latach 1981–1987 zajmował stanowiska starszego wykładowcy Cyklu WF, a następnie Zespołu Pracowników Naukowo Dydaktycznych, Dydaktycznych i Pomocniczych Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności. Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w 1987 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/963.

Olszewska Urszula, pracownik wojska, ur. 1947. W 1971 roku ukończyła studia o kierunku filologia języków obcych. Od 1971 do 1997 roku pracowała jako starszy wykładowca, nauczyciel akademicki w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności.

Ważniejsze odznaczenia:

Brązowy Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Brązowy Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CSłiI, TAP.

Orluk Henryk, podpułkownik, ur. 1944. W latach 1963–1966 był słuchaczem Oficerskiej Szkoły Łączności w Zegrzu. Po jej ukończeniu zajmował kolejno stanowiska: dowódcy plutonu linowo-kablowego w 15 Pułku Radioliniowo-Kablowym w Sieradzu (1966–1967), dowódcy stacji plutonu radiolinii (1967–1972), dowódcy plutonu radiolinii R-404 w 15 Brygadzie Radioliniowo-Kablowej w Sieradzu (1972–1978). W roku 1978 objął stanowisko dowódcy kompanii radio w Batalionie Łączności WSOwŁ, w 1980 roku – dowódcy batalionu podchorążych, a w 1989 roku dowódcy

kursów. Po sformowaniu CSŁil, w 1998 roku, wyznaczono go na krótko, na stanowisko starszego wykładowcy – kierownika Cyklu Łączności Sił Powietrznych. Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w 1998 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: AMON, AP 2779/10/1029.

Pacewicz **Stanisław**, pułkownik, 1942–1996. W latach 1962–1965 był podchorążym Oficerskiej Szkoły Samochodowej (OSS) w Pile. W 1976 roku ukończył studia wyższe w Akademii Sztabu Generalnego WP (ASG WP), a w 1986 roku podyplomowe studium operacyjno-tyłowe. Po ukończeniu OSS został skierowany do jednostki wojskowej nr 1036 w Orzyszu. Po ukończeniu ASG WP skierowano go do jednostki wojskowej nr 3140 w Giżycku. W 1980 roku został przeniesiony do Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności (WSOWŁ) w Zegrzu, gdzie pełnił służbę na stanowisku zastępcy komendanta – szefa logistyki. Uczelni tej oddał serce i z pasją budował jej prestiż. Wraz z komendantem-rektorem WSOWŁ płk. prof. Andrzejem Barczakiem i innymi osobami realizował marzenie o stworzeniu polskiego West Point. Motto jego życia brzmiało: Idąc do góry patrz na tych, których mijasz, bo wracając będziesz się z nimi spotykał.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Krzyż Zasługi,
Medal Za zasługi dla Wyższej Szkoły Wojsk Łączności w Zegrzu.

Źródło: Krystyna Pacewicz, Marta Boniecka.

Paczka Julian, starszy sierżant sztabowy, ur. 1927. Do służby wojskowej został powołany w 1948 roku i skierowany do Podoficerskiej Szkoły Artylerii przy 40 Pułku Artylerii Lekkiej w Jarosławiu. Po jej ukończeniu w 1949 roku nadal służył w ww. pułku, a następnie, w 1950 roku, został skierowany do Szkolnego Pułku Radio w Zegrzu na kurs doskonalenia podoficerów zawodowych łączności. Wkrótce potem skończył kurs kinomechaników i rozpoczął pracę w kinoteatrze pułku. Po utworzeniu OSŁR w Zegrzu pełnił funkcję starszego mechanika i kancelisty. W latach 1955–1981 służył w Zegrzu na stanowiskach: kinomechanika, kinoradiomechanika i starszego operatora. Do rezerwy odszedł w 1981 roku, ale praktycznie do śmierci działał na rzecz zegrzyńskiej jednostki. Pracując na część etatu jako cywilny pracownik wojska w Wojskowej Administracji Koszar, opiekował się zielenią na terenie WSOWŁ, a potem CSŁil. To dzięki jego pielęgnacji była ona ozdobą jednostki.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: AW Oleśnica, AP 4701/10/31.

Palacz Wacław, pułkownik, ur. 1928. Do służby wojskowej powołany w 1949 roku i skierowany do Oficerskiej Szkoły Łączności (OSŁ), którą ukończył w 1951 roku. Po promocji na stopień podporucznika otrzymał stanowisko w Oficerskiej Szkole Łączności Radiowej. W szkole zajmował przez 10 lat stanowiska od dowódcy plutonu podchorążych do dowódcy kompanii podchorążych. W 1961 roku rozpoczął studia w WAT, po których został wyznaczony na etat wykładowcy w Cyklu Szkolenia Teletechniki OSŁ. Od 1967 do 1983 roku był starszym wykładowcą w cyklach przedmiotowych WSOWŁ w Zegrzu. Służbę wojskową

zakończył w 1989 roku na stanowisku kierownika Zakładu Nauk Technicznych.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski,
Złoty Krzyż Zasługi,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny,
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1840/94/1672.

Pawlusiewicz Eugeniusz, pułkownik, ur. 1918 roku. Służbę wojskową rozpoczął w Armii Czerwonej, do której został wcielony w 1940 roku. Ukończył Szkołę Podoficerów Łączności i został skierowany do 53 Samodzielnego Batalionu Łączności we Władystoku. W 1943 roku przeniesiony do Ludowego Wojska Polskiego. W 3 Pułku Piechoty 1 Dywizji Piechoty objął obowiązki zastępcy dowódcy kompanii ds. politycznych. Brał udział w działaniach wojennych na szlaku: Lenino–Praga–Warszawa–Jastrów–Kołobrzeg–Berlin–Elba. W latach 1957–1960 zajmował etat starszego wykładowcy w Cyklu Radiotechnicznym w OSŁ. Następnie został skierowany na WKDOŁ w WAT. Po ukończeniu szkolenia ponownie otrzymał przydział do OSŁ na etat starszego wykładowcy, które zajmował do końca swojej służby wojskowej w 1973 roku. W historii ośrodka zegrzyńskiego zapisał się jako racjonalizator wojskowy oraz założyciel koła Polskiego Związku Krótkofalowców przy Oficerskiej Szkole Łączności (1964).

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi,
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
Medal za udział w walkach o Berlin,
Medalem za Odrę, Nysę Bałtyk,
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: CAW, AP 1679/84/85.

Pitucha Zofia pracownik wojska, ur. 1935. W roku 1952 ukończyła Technikum Finansowe. W Zegrzu pracowała w latach 1960–1995 jako samodzielna księgowa służby żywnościowej. Po przejściu na emeryturę pracowała jako magazynier (1995–1999). W Zegrzu przepracowała 40 lat.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Zasługi,
Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: CSłil, TAP.

Popielak Jan, chorąży sztabowy, ur. 1934. Służbę wojskową rozpoczął jako strzelec w 1 Warszawskiej Dywizji Piechoty. W latach 1955–1960 służył jako wartownik, a następnie magazynier broni i amunicji w OSŁ w Zegrzu. Ukończył Kurs Doskonalenia Podoficerów Zawodowych Oficerskiej Szkoły Uzbrojenia (1960–1961). Od 1961 roku pełnił obowiązki kierownika warsztatu – starszego majstra-rusznikarza i kierownika warsztatu remontu sprzętu uzbrojenia – starszego mechanika. W latach 1985–1990 był starszym technikiem kompanii remontowej Wydziału Technicznego. Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w 1990 roku. Po ukończeniu służby pracował przez wiele lat w warsztacie uzbrojenia jako pracownik cywilny.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/1158.

Postołowicz **Edmund**, starszy sierżant sztabowy, ur. 1944. Zasadniczą służbę wojskową odbył w latach 1964–1965. Zawodową służbę wojskową rozpoczął w 1966 roku na stanowisku magazyniera MPS w OSŁ w Zegrzu. Po przekształceniu się OSŁ w WSOWŁ zajmował podobne stanowisko aż do 1984 roku. W latach 1985–1996 był starszym magazynierem. Zwolniony z zawodowej służby wojskowej w 1996 roku. Po zakończeniu służby wojskowej, aż do roku 2001 roku pracował jako pracownik cywilny w służbie MPS CSłil.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/1163.

Rausz **Stanisław**, podpułkownik, ur. 1896. W 1914 roku wstąpił do Legionów Polskich i wyruszył z 2 Pułkiem Piechoty na front. Wkrótce został przeniesiony do plutonu telegraficznego w II Brygadzie Legionów Polskich, gdzie służył aż do 1918 roku. W 1918 roku zgłosił się do Wojska Polskiego. Brał udział w działaniach wojennych w latach 1918–1921. Po ich zakończeniu pełnił obowiązki na stanowisku referenta w Szefostwie Łączności w DOK III (1921–1926) oraz w DOK IX (1926–1928). W latach 1929–1932 przełożeni powierzyli mu obowiązki I oficera sztabu 3 Grupy Łączności i szefa łączności 1 Dywizji Piechoty Legionów (1932–1936). W 1936 roku przybył do CWŁ w Zegrzu i objął stanowisko dowódcy 1 batalionu telegraficznego manewrowego.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Walecznych (trzykrotnie)

Medal Niepodległości

Medal Pamiątkowy za wojnę 1918–1921.

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka zegrzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 129–130.

Rozkrut Janusz, pułkownik, ur. 1939. Do służby wojskowej został powołany w 1958 roku i skierowany do Oficerskiej Szkoły Radiotechnicznej, którą ukończył w 1961 roku. W latach 1961–1972 pełnił służbę w wojskach Obrony Powietrznej Kraju jako technik sprzętu oraz starszy instruktor. W tym czasie ukończył studia w WAT. W 1972 roku został wyznaczony na stanowisko wykładowcy Cyklu Radiotechniki w WSOWŁ w Zegrzu. Kolejnym stanowiskiem w zegrzyńskiej uczelni była funkcja starszego wykładowcy Cyklu Eksploatacji Urządzeń Łączności, którą pełnił w latach 1973–1975. Ukończył doktoranckie studia stacjonarne w WAT (1975–1978). Stopień doktora nauk technicznych otrzymał w 1978 roku. Po powrocie ze studiów został wyznaczony na stanowisko kierownika Zespołu Badań Metodyki Nauczania, które zajmował do 1981 roku. Następnie został kierownikiem Cyklu Przedmiotów Ogólnokształcących i Ogólnotechnicznych w WSOWŁ. W latach 1982–1991 pełnił obowiązki zastępcy komendanta ds. naukowo-badawczych. W stan spoczynku przeniesiony w 1991 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyżem Zasługi

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny

Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1849/95/1986.

Rozek Henryk, pułkownik, ur. 1924. W latach 1945–1947 szkolił się w Oficerskiej Szkole Łączności (OSŁ) w Sieradzu, po czym służył w tej szkole na stanowisku kierownika warsztatu. Od 1950 do 1956 roku pełnił służbę w Szkole Oficerskiej Łączności w Zegrzu na stanowiskach wykładowcy i starszego wykładowcy. W latach 1956–1961 ukończył studia magisterskie w specjalności łączność radiowa na Wydziale Elektroradiotechnicznym WAT. W latach 1961–1965 pełnił służbę w OSŁ w Zegrzu na stanowisku

kierownika cyklu. Od 1965 do 1973 roku służył w Ośrodku Szkolenia Wojsk Łączności w Legnicy na stanowisku szefa Wydziału Szkolenia – zastępcy komendanta Ośrodka. W latach 1973–1981 pełnił służbę w WSOWŁ w Zegrzu na stanowisku zastępcy komendanta ds. szkolenia. Służbę zakończył w 1981 roku. W latach 1981–1984 wykładał jako cywilny pracownik wojska w WSOWŁ w Zegrzu.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski
Złoty Krzyż Zasługi
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: Sebastian Leszczyński.

Rybicki Roman, pułkownik, ur. 1946. Do wojska został powołany w 1965 roku do OSŁ w Zegrzu, którą ukończył w 1968 roku. Po promocji otrzymał funkcję dowódcy plutonu podchorążych w WSOWŁ. W 1971 roku przeszedł na stanowisko dowódcy kompanii podchorążych. W 1973 roku został dowódcą kompanii telefoniczno-telegraficznej. W 1977 roku został skierowany na studia w WAT. Po powrocie do WSOWŁ w 1979 roku objął stanowisko komendanta Szkoły Oficerów Rezerwy (potem Szkoły Podchorążych Rezerwy). W latach 1988–1994 był szefem Wydziału Technicznego. Z Zegrza odszedł w 1994 roku na stanowisko szefa Biura Inwestycji Łączności MON, które zajmował do 2002 roku, po czym odszedł do rezerwy.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 2054/07/887.

Rymszewicz Stanisław, komandor, ur. 1890. W latach 1908–1912 uczył się w Szkole Inżynierii Morskiej w Kronsztadzie i został oficerem. Następnie służył we Flocie Czarnomorskiej na pancerniku „Książ Potiomkin” i krążowniku „Pamięć Mierkurijska”. W 1916 roku krótko kierował Centralnymi Warsztatami Telegraficznymi w Sewastopolu, a potem – aż do 1918 roku – był oficerem radiowym w sztabie Brygady Okrętów Podwodnych. 9 maja 1918 roku wyjechał do Wilna, a potem do Warszawy. W styczniu następnego roku wstąpił do Wojska Polskiego i objął funkcję kierownika Działu Telegrafii Sekcji Elektrotechnicznej w Ministerstwie Spraw Wojskowych, po czym dowodził Wojskami Radiotelegraficznymi w Inspektoracie Wojsk Łączności. Od 21 marca 1920 do 30 września 1922 roku był dowódcą Obozu Wyszukania Oficerów Wojsk Łączności w Zegrzu. W latach 1922–1927 pełnił funkcję dyrektora nauk w Obozie Szkolnym Wojsk Łączności w Zegrzu. W 1927 roku trafił do Marynarki Wojennej, gdzie był między innymi członkiem komisji nadzorującej budowę polskich niszczycieli i okrętów podwodnych we Francji. W 1939 roku pracował w dowództwie Marynarki Wojennej. 5 września 1939 roku wyjechał do Rumunii organizować stacje przeladunkowe materiałów wojennych z Wielkiej Brytanii, następnie internowany. Od listopada 1939 roku we Francji, a potem od czerwca 1940 roku w Wielkiej Brytanii, na stanowiskach w Dowództwie Marynarki Wojennej.

Ważniejsze odznaczenia:

Order Św. Stanisława II klasy (ros.)
Krzyż Walecznych
Złoty Krzyż Zasługi
Legia Honorowa (franc.).

Źródło: CAW, AP 5997.

Sawicki Karol, pułkownik, ur. 1966. W latach 1986–1990 studiował w WSOWŁ, po czym został skierowany do pułku czołgów w Giżycku na stanowisko szefa łączności dywizjonu artylerii. Od 1992 do 2007 roku służbę pełnił w 1 pułku zmechanizowanym, a następnie w 1 Brygadzie Pancerniej w Wesolej na stanowiskach dowódczych i sztabowych od szczebla plutonu do batalionu w pododdziałach dowodzenia i łączności, tj.: szef łączności brygady, szef sekcji wsparcia dowodzenia i łączności. W 2007 roku został wyznaczony na stanowisko zastępcy Komendanta Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu. W latach 2005–2006 ukończył w AON studia podyplomowe z zakresu Bezpieczeństwa Informacyjnego, a w latach 2012–2013 Podyplomowe Studia Dowódczo-Sztabowe. Od 2 stycznia 2014 roku pełni służbę na stanowisku Szefa Oddziału w Dowództwie Operacyjnym Rodzajów Sił Zbrojnych.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju
Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: DO, TAP.

Sieradzan Jerzy, pułkownik, ur. 1926. Powołany do Ludowego Wojska Polskiego w 1944 roku i skierowany do Oficerskiej Szkoły Łączności w Riazaniu, a następnie w Zamościu. Szkołę skończył w 1945 roku i objął obowiązki dowódcy plutonu liniowego w 2 Zapasowym Pułku Łączności. W latach 1945–1946 służył w 1 Samodzielnym Pułku Łączności. W roku 1950, z etatu dowódcy batalionu, trafił do Oficerskiej Szkoły Łączności Radiowej (OSŁ) w Zegrzu na stanowisko wykładowcy telegrafii i budowy linii stałej. W latach 1951–1952 pełnił obowiązki kierownika Cyklu Teletechnicznego. W 1952 roku przeniesiony na stanowisko dowódcy Batalionu Podchorążych. W roku 1955 został skierowany do 56 Batalionu Radioliniowego na stanowisko szefa sztabu. W 1956 roku powrócił do szkoły na stanowisko dowódcy Batalionu Podchorążych. W latach 1956–1957 był

zastępcą komendanta szkoły ds. liniowych. W latach 1957–1958 był słuchaczem WAT. Po ukończeniu studiów powrócił do OSŁ na poprzednio zajmowane stanowisko. Po zakończeniu służby w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności (1968–1972) został skierowany do Szefostwa Wojsk Łączności na etat starszego oficera do spraw służby operacyjnej, a następnie, do 1977 roku, pełnił służbę w Akademii Sztabu Generalnego WP na stanowisku starszego wykładowcy w Katedrze Łączności. Zwolniony do rezerwy w 1977 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Medal za udział w walkach o Berlin

Złoty Krzyż Zasługi

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny

Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1783/90/3295.

Skrzypczak Walenty, podpułkownik, ur. 1889. W 1911 roku został powołany do armii niemieckiej z przydziałem do Marynarki Wojennej. W czasie I wojny pływał na okręcie podwodnym jako radiotelegrafista. Po powrocie do kraju zgłosił się do Armii Wielkopolskiej i w oddziale telegraficznym brał udział w powstaniu wielkopolskim. W 1919 roku przeniesiony do Wilna w celu zorganizowania kompanii radiotelegraficznej parkowej. Kolejnym zadaniem, jakie otrzymał, było zorganizowanie Centralnych Składow Radiotelegraficznych w Warszawie. W 1923 roku przybył do Obozu Wyszkozenia Wojsk Łączności w Zegrzu na stanowisko wykładowcy. W następnych latach obejmował różne stanowiska: inspektora wyszkolenia technicznego, gospodarza Obozu, kwatermistrza i dyrektora nauk. W 1934 roku został skierowany do Sztabu Głównego na stanowisko delegata przy Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Lublinie, a od 1936 roku był szefem łączności Obszaru Warownego Wilno.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi
Medal Pamiątkowy za wojnę 1918–1921
Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka ze-grzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s 140–141.

Solecka Stefania, pracownik wojska, ur. 1931. Pracę w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu rozpoczęła w 1955 roku. Przyjęto ją jako cywilnego pracownika wojska na stanowisko telefonistki w centrali telefonicznej w Zegrzu. Na tym stanowisku przepracowała do 1991 roku. Odeszła na emeryturę po 36 latach sumiennej pracy. Służący w Zegrzu zapamiętali z pewnością jej głos w słuchawce mówiący: Centrala Topola, słucham (Topola – kryptonim centrali w Zegrzu).

Ważniejsze odznaczenia:

Brązowy Krzyż Zasługi
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny
Brązowy Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/402.

Stebelski Aleksander, podpułkownik, ur. 1896. Do Wojska Polskiego wstąpił w 1918 roku. Brał udział w walkach o granicę w latach 1918–1921. Po zakończeniu działań wojennych przydzielony do DOGen. II, a następnie na stanowisko dowódcy kompanii szkolnej w Pułku Radiotelegraficznym w Warszawie. W latach 1927–1933 służbę pełnił w WSWoj. W Centrum Wyszko-lenia Łączności w Zegrzu sprawował funkcję zastępcy komendanta. W 1935 roku został skierowany do pracy w Dowództwie Wojsk Łączności.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Walecznych (dwukrotnie)
Medal Pamiątkowy za wojnę 1918–1921.

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka ze-grzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 144–145.

Stolarz Marek, pułkownik, ur. 1962. W latach 1982–1986 studiował w WSOWŁ, po czym dowodził w uczelni plutonem i kompanią podchorążych. Od 1993 do 1995 roku studiował w AON. Po ukończeniu studiów został wyznaczony na stanowisko dowódcy batalionu dowodzenia w 9 Brygadzie Zmechanizowanej w Siedlcach. W 1999 roku został szefem łączności, a następnie szefem Wydziału Wsparcia Dowodzenia i Łączności w sztabie 1 Warszawskiej Dywizji Zmechanizowanej. W latach 2005–2006 przebywał na misji w Iraku. W 2007 roku był krótko dowódcą 9 Pułku Dowodzenia w Białobrzegach, po czym, w tym samym roku, wyznaczono go na stanowisko komendanta CSŁil w Zegrzu. W 2012 roku został skierowany do Dowództwa Wojsk Lądowych na stanowisko zastępcy szefa Zarządu Dowodzenia i Łączności. Od 2014 roku pracuje w Zarządzie Wsparcia Dowodzenia i Łączności Dowództwa Generalnego SZ RP. W czasie służby w Zegrzu położył duże zasługi na rzecz modernizacji bazy szkoleniowej CSŁil oraz jej wyposażenia w nowoczesny sprzęt łączności i informatyki.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi
Gwiazda Iraku.

Źródło: Strona internetowa CSŁil 2014.

Stwora Jerzy, pułkownik, ur. 1955. W latach 1974–1978 studiował w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu, a następnie służył w 20 Brygadzie Łączności Wojsk Obrony

Wewnętrznej. W latach 1984–1987 był słuchaczem Akademii SG WP, po czym wrócił do Brygady na stanowisko dowódcy batalionu. Od 1989 roku był szefem sztabu – zastępcą dowódcy 9 Pułku Łączności w Białobrzegach (od 1994 roku 9 Pułku Dowodzenia), a od 1995 roku – dowódcą. W latach 2002–2007 dowodził CSŁil, po czym odszedł do rezerwy. Zapisał się w historii Zegrza jako komendant zaangażowany w rozwój infrastruktury garnizonu.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 39.

Sumera Bonifacy, pułkownik, ur. 1928. Powołany w 1949 roku do służby wojskowej i skierowany do Podoficerskiej Szkoły Łączności Przewodowej. Po ukończeniu szkolenia otrzymał przydział do 30 Batalionu Łączności na etat instruktora. W roku 1952 został skierowany do OSŁP w Sieradzu. Potem, za wzorową służbę, został skierowany na studia w WAT (1953), które ukończył w 1956 roku. W 1961 roku otrzymał stanowisko wykładowcy Cyklu Szkolenia Taktyki Łączności w OSŁ w Zegrzu, które zajmował do 1967 roku. W latach 1967–1971 w WSOWŁ zajmował stanowisko kierownika Zespołu Badań Metodyki Nauczania. W 1971 roku odszedł do Sztabu Generalnego na stanowisko inspektora. W roku 1987 uzyskał tytuł doktora nauk wojskowych. Służbę wojskową zakończył w 1989 roku jako adiunkt w ASG. W historii ośrodka zapisał się jako zapalony żeglarz, organizator i propagator tego sportu w WSOWŁ.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski
Złoty Krzyż Zasługi
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 1840/94/2152.

Surma Zenon, ksiądz pułkownik, ur. 1958. W 1988 roku ukończył studia teologiczne na Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu i przyjął święcenia kapłańskie. W 1993 roku uzyskał tytuł magistra z zakresu historii kościoła, a w 1996 roku ukończył studia doktoranckie. W 1992 roku rozpoczął posługę w Ordynariacie Polowym WP. W 1993 roku został mianowany kapłanem Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Inżynierskich we Wrocławiu. W 1995 roku został administratorem Parafii Wojskowej pw. Św. Elżbiety we Wrocławiu, a w 1997 roku proboszczem Parafii Wojskowej pw. Św. Gabriela Archaniola w Zegrzu, z zadaniem budowy kościoła garnizonowego oraz kapłanem Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. W 1997 roku decyzją Konferencji Episkopatu Polski został wybrany Krajowym Duszpasterzem Honorowych Dawców Krwi. W 2007 roku, w dniu konsekracji kościoła Matki Boskiej Fatimskiej w Zegrzu, w dowód uznania za dzieło wybudowania kościoła, został mianowany Kanonikiem Kapituły Katedralnej Ordynariatu Polowego w Polsce. W 2011 roku objął jako proboszcz parafię garnizonową w Bydgoszczy i został mianowany dziekanem Dekanatu Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych i Pomorskiego Dekanatu Wojskowego.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju
Wojskowy Krzyż Zasługi
Kryształowe Serce (odznaczenie PCK).

Źródło: strona internetowa parafii wojskowej w Bydgoszczy, 2014.

Swatowski Jan, pracownik wojska, ur. 1929. W Zegrzu pracował w latach 1962–1995 jako magazynier. Po przejściu na emeryturę pracował na stanowisku kierownika magazynu do 1997 roku. W Zegrzu przepracował 35 lat.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CSŁil, TAP.

Szafran Wojciech, podpułkownik, ur. 1894. W 1913 roku wstąpił do Związku Strzeleckiego w Jaśle. Po wybuchu I wojny światowej, wraz z zorganizowaną kompanią, wyruszył do Krakowa, a potem na front karpacki. Uczestniczył w bitwie pod Rarańczą. Oddelegowany do plutonu łączności 5 Dywizji Strzelców płk. Mackiewicza. Dostał się do niewoli niemieckiej. Zwolniony z obozu w 1918 roku. Po przybyciu do kraju zgłosił się do Wojska Polskiego i otrzymał przydział do batalionu telegraficznego. Następnie, w 1919 roku, przeszedł do kompanii telegraficznej 1 Dywizji Piechoty Legionów, z którą walczył do końca działań wojennych. Po zakończeniu wojny o granice pełnił służbę w 2 Pułku Łączności. W 1928 roku został przeniesiony do Obozu Wyszkozenia Wojsk Łączności w Zegrzu na stanowisko dowódcy kompanii podchorążych rezerwy, a później dowódcy batalionu podchorążych rezerwy. W 1932 roku został skierowany do Szefostwa Łączności MSWoj. Od 1936 do 1939 roku był komendantem Szkoły Podchorążych Łączności.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Virtuti Militari
Krzyż Walecznych (trzykrotnie)
Złoty Krzyż Zasługi
Krzyż Niepodległości
Medal Pamiątkowy za wojnę 1918–1921
Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości
Medal de la Victorie (franc.).

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka ze-grzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 147–148.

Szczesna Karolina, pracownik wojska, ur. 1933. W 1953 roku złożyła podanie o pracę w Oficerskiej Szkole Łączności Radiowej w Zegrzu. Przyjęto ją jako cywilnego pracownika wojska na stanowisko maszynistki w Wydziale Ogólnym. W 1982 roku została starszą maszynistką. W 1988 roku zakończyła pracę w Zegrzu, ale po kilkumiesięcznej przerwie wróciła na stanowisko maszynistki w Wydziale Kadrowo-Administracyjnym Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności (kancelaria specjalna). Na emeryturę odeszła w 1993 roku po 40 latach pracy.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny
Brązowy Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/426.

Szuba Halina, pracownik wojska, ur. 1937. Pracę w Oficerskiej Szkole Łączności w Zegrzu rozpoczęła w 1955 roku. Przyjęto ją jako cywilnego pracownika wojska na stanowisko fizyczne w ogrodzie szkoły. W latach 1956–1964 była kelnerką w kasynie, a od 1965 roku bufetową. W 1978 roku została starszą bufetową, a w 1981 roku kierownikiem bufetu w kasynie Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności. Od 1992 roku była ponownie bufetową. Na emeryturę odeszła w 1992 roku po 37 latach pracy.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AW Oleśnica, AP 3860/10/436.

Szuba Waldemar, starszy chorąży sztabowy, ur. 1946. Służbę wojskową rozpoczął w roku 1965 jako słuchacz Szkoły Młodszych Dowódców Oficerskiej Szkoły Łączności. W latach 1966–1967 zajmował stanowisko dowódcy radiostacji w Oficerskiej Szkole Łączności. Po utworzeniu WSOWŁ zajmował podobne stanowisko do 1973 roku. W latach 1973–1976 pełnił obowiązki starszego mechanika działu radio Warsztatów Remontu Sprzętu Łączności. W latach 1976–1984 był kierownikiem tego działu, następnie pełnił obowiązki dowódcy Plutonu Remontu Sprzętu Łączności (1985–1994) i starszego technika kompanii Wydziału Eksploatacji (1994–1997). Po sformowaniu CSŁil, w latach 1997–1998 był dowódcą plutonu kompanii łączności Batalionu Zabezpieczenia i Obsługi. Zawodową służbę wojskową zakończył w 1998 roku. Od tego momentu aż do chwili obecnej pracuje jako pracownik cywilny wojska.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi

Złoty Medal Sily Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/900.

Świdziński Edmund, podpułkownik, ur. 1883. W latach 1908–1909 uczył się w szkole oficerskiej przy rosyjskim 165 Łucim Pułku Piechoty. Od 1909 do 1914 roku w rezerwie. W 1914 roku został zmobilizowany i walczył na froncie jako dowódca plutonu. W 1917 roku ukończył Oficerską Szkołę Elektrotechniczną i objął dowództwo polowej stacji radiotelegraficznej. Od 27 lutego 1919 roku w Wojsku Polskim. W latach 1919–1920 był dowódcą stacji radiotelegraficznej „Przemyśl” oraz kierownikiem wydziału w Sekcji Radiotelegrafii Dowództwa Frontu Ukraińskiego w czasie wojny 1920 roku. Po wojnie pełnił służbę na różnych stanowiskach w Sekcji Łączności Ministerstwa Spraw Wojskowych. W latach 1921–1922 dowodził batalionem radiotelegraficznym w 1 Pułku Łączności. Od 1 października 1922 do 8 czerwca 1923 roku pełnił obowiązki dowódcy Obozu Wyszkozenia Wojsk Łączności

w Zegrzu, a potem zastępcy dowódcy 1 Pułku Łączności. W latach 1927–1930 był wykładowcą w Oficerskiej Szkole Inżynierii, po czym odszedł do rezerwy.

Ważniejsze odznaczenia:

Order św. Stanisława III klasy (ros.)

Order św. Anny III klasy (ros.).

Źródło: CAW, AP 12579.

Tomalak Wacław, major, ur. 1893. W 1914 roku powołany został do armii niemieckiej. Służbę pełnił w oddziałach łączności (telefonicznych i telegraficznych) na froncie wschodnim i zachodnim. Po zakończeniu służby w armii niemieckiej powrócił do kraju i w 1919 roku zaciągnął się do Armii Wielkopolskiej, gdzie objął dowództwo kompanii łączności. Brał udział w wojnie polsko-rosyjskiej. W lutym 1921 roku został dowódcą Centralnej Szkoły Podoficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. Pełnił również obowiązki wykładowcy. Z Zegrza został przeniesiony do pułku radiotelegraficznego, następnie do 3 Pułku Łączności, a potem do Oddziału IV Sztabu Głównego i DOK I. W 1934 roku został przeniesiony do Wojskowego Instytutu Badań Inżynieryjnych. W 1924 roku, ze względu na zły stan zdrowia, przeniesiony w stan spoczynku.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Niepodległości

Złoty Krzyż Zasługi

Medal Pamiątkowy za wojnę 1918–1921

Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości

Krzyż Żelazny I i 2 klasy (niem.).

Źródło: Z. Wiśniewski, *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka zegrzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995, s. 155–157.

Urbański Władysław, pułkownik, ur. 1931. W latach 1949–1951 uczył się w Oficerskiej Szkole Piechoty nr 2 w Jeleniej Górze, następnie dowodził plutonem i kompanią podchorążych w tej szkole (1951–1955). W 1955 roku trafił do Ośrodka Szkolenia Rezerwy nr 1 w Śremie, a w 1956 roku do Oficerskiej Szkoły Piechoty nr 1 we Wrocławiu. W latach 1960–1965 studiował na Wydziale Elektroradiotechnicznym Wojskowej Akademii Technicznej. Od 1965 roku pracował w Zarządzie II Sztabu Generalnego WP. W latach 1970–1975 był dowódcą 2 Pułku Rozpoznania Radioelektronicznego w Przasnyszu, po czym wrócił do Zarządu II SG WP. Od 14 maja 1979 do 18 lipca 1984 roku był komendantem Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. W 1985 roku przeszedł w stan spoczynku.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski
Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 33.

Wilga Wanda, pracownik wojska, ur. 1954. Pracę w WSOwŁ rozpoczęła w 1978 roku na stanowisku maszynistki. W latach 1984–1985 zajmowała stanowisko starszego referenta. W 1986 roku objęła stanowisko samodzielnego referenta ds. osobowych i pracuje na tym stanowisku do dzisiaj. W Zegrzu przepracowała już 36 lat.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny
Srebrny Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CSŁil, TAP.

Wiśniewski Zbigniew, major, ur. 1955. W latach 1976–1980 studiował historię w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Olsztynie. Po ukończeniu Szkoły Podchorążych Rezerwy pozostał w służbie wojskowej. Od 1982 do 1989 roku służbę pełnił w 28 Pułku Inżynierijno-Budowlanym i w kwatermistrzostwie Warszawskiego Okręgu Wojskowego. W 1989 roku przeszedł do pionu dydaktycznego Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. Pracował na stanowisku wykładowcy, a następnie adiunkta w Katedrze Nauk Humanistycznych WSOWŁ. W 1994 roku obronił rozprawę doktorską w Wojskowym Instytucie Historycznym nt. „Kształcenie wojskowych kadr łączności w Zegrzu w latach 1919–1939”. Jest autorem szeregu publikacji z historii wojsk łączności okresu międzywojennego, w tym monografii: *Wojska Łączności w latach 1914–1920, Szkolnictwo, nauka i technika wojsk Łączności w latach 1921–1939; Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka zegrzyńskiego w latach 1919–1939*. Po przejściu w 1996 roku do rezerwy pracuje w Liceum Ogólnokształcącym w Nowym Dworze Mazowieckim.

Ważniejsze odznaczenia:
brak danych.

Źródło: Zbigniew Wiśniewski.

Wnuk Lesław, pułkownik, ur. 1944. Powołany do służby wojskowej w 1963 roku i skierowany do 5 Pułku Łączności jako żołnierz służby zasadniczej. Po rocznej służbie został przeniesiony do WAT, którą ukończył w 1967 roku. Pierwszy przydział służbowy otrzymał do 10 Pułku Łączności na stanowisko inżyniera. W 1971 roku został wykładowcą Cyklu Technicznego w WSOWŁ (praktyka 10-miesięczna). Po praktyce powrócił do pułku, gdzie pełnił funkcję inżyniera TT w batalionie dowodzenia. W roku 1973 ponownie trafił do WSOWŁ, ale już na etat wykładowcy Cyklu Telekomunikacji. Stanowisko zajmował do 1975 roku, kiedy został skierowany na studia

doktoranckie w ASG WP. Po ukończonych studiach powrócił do WSOWŁ w 1978 roku obejmując etat starszego wykładowcy Cyklu Telekomunikacji. W latach 1981–1986 pełnił obowiązki kierownika Cyklu Telekomunikacji. WSOWŁ opuścił w 1986 roku i został skierowany do służby w Sztabie Generalnym WP, gdzie pracował do dnia przejścia do rezerwy w 1997 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CAW, AP 2047/06/817.

Wojdacki Arkadiusz, podpułkownik, ur. 1932. Służbę wojskową rozpoczął jako podchorąży Oficerskiej Szkoły Uzbrojenia w roku 1950. Po jej ukończeniu, w latach 1952–1955 pełnił obowiązki pirotechnika w 6 Centralnych Zakładach Amunicji. Następnie, w latach 1955–1959, był pomocnikiem szefa Wydziału Kontroli Technicznej. Po ukończeniu Wojskowej Akademii Technicznej, w roku 1960, objął stanowisko kierownika sekcji uzbrojenia – szefa uzbrojenia Oficerskiej Szkoły Łączności w Zegrzu. Stanowisko to piastował do 1967 roku. W latach 1967–1972 zajmował stanowisko pomocnika szefa Wydziału Technicznego WSOWŁ, następnie był szefem uzbrojenia i elektroniki (1972–1988). Zawodową służbę wojskową zakończył w roku 1988, po czym przez dwa lata pracował jak pracownik cywilny jednostki. W historii Zegrza zapisał się między innymi tym, że w 1969 roku, w trakcie przebudowy strzelnicy sportowej na terenie koszar, odnalazł szczątki por. AK Konstantego Radziwiłła, zamordowanego przez Niemców w 1944 roku.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi.

Źródło: AMON, AP 2779/10/1621.

Wolski Edward, podpułkownik, ur. 1896. W roku 1914 rozpoczął służbę w Legionach Polskich. Raniony 25 grudnia 1914 roku, dostał się do niewoli rosyjskiej, skąd dwukrotnie uciekał. 13 stycznia 1919 roku wstąpił do Wojska Polskiego, a potem walczył w wojnie polsko-rosyjskiej jako dowódca kompanii telegraficznej. W latach 1920–1921 był instruktorem w Obozie Wyszkożenia Oficerów Wojsk Łączności w Zegrzu. W okresie 1921–1931 służył w 2 Pułku Łączności w Jarosławiu. W 1931 roku objął obowiązki zastępcy komendanta Centrum Wyszkożenia Łączności w Zegrzu, a rok później komendanta Centrum. Obowiązki w Zegrzu zdał w 1933 roku. W latach 1934–1936 dowodził 5 Batalionem Telegraficznym w Krakowie, a w latach 1936–1938 służył w 8 Batalionie Telegraficznym w Toruniu.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi
Krzyż Niepodległości

Źródło: CAW, AP 1335.

Wójcikowska Teresa, pracownik wojska, ur. – brak danych. W Zegrzu pracowała od 1968 do 2014 roku. Przez 46 lat świadczyła usługi fryzjerskie dla słuchaczy i personelu zegrzyńskiego ośrodka szkolenia kadr łączności.

Ważniejsze odznaczenia:

brak danych.

Źródło: strona internetowa CSŁil 2014.

Wszechbór Stanisław, podpułkownik, ur. 1882. W latach 1902–1917 służył w armii rosyjskiej. W tym okresie ukończył naukę w szkole junkrów (1907) i został awansowany na stopień oficerski. W 1918 roku został naczelnikiem łączności w 2 Dywizji Strzelców w I Korpusie gen. Dowbora-Muśnickiego. Od 1918 roku w Wojsku Polskim na stanowisku szefa łączności Dowództwa Okręgu Generalnego w Lublinie. Od 1 do 20 marca 1920 roku pełnił służbę jak dowódca Obozu Wyszkolenia Oficerów Wojsk Łączności w Zegrzu. Następnie, w latach 1920–1921, był referentem w Szefostwie Służby Łączności Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego i dowódcą pododdziału w wojnie polsko-rosyjskiej 1920 roku. Od zakończenia wojny aż do chwili odejścia do rezerwy w 1929 roku, kierował Centralnymi Zakładami Wojsk Łączności.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Walecznych

Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 6.

Zając Jan, major, ur. 1944. W latach 1963–1964 służył jako żołnierz służby zasadniczej w 6 Szkolnym Pułku Samochodowym. W latach 1964–1969 był słuchaczem WAT. W 1967 roku został powołany do zawodowej służby wojskowej. W 1969 roku trafił do WSOWŁ na stanowisko pomocnika szefa Wydziału Planowania Szkolenia Oddziału Szkolenia. Następnie, od 1971 do 1979 roku, był kolejno wykładowcą: Cyklu Teletechniki, Cyklu Telekomunikacji i Cyklu Teleinformatyki. W latach 1978–1981 pełnił funkcję kierownika Ośrodka Obliczeniowego – wykładowcy Cyklu Teleinformatyki. W roku 1981 zakończył zawodową służbę wojskową. W historii ośrodka zapisał się jako jeden z twórców zegrzyńskiego Ośrodka Przetwarzania Informacji (OPI) – pierwszego kroku do informatyzacji szkoły.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: AMON, AP 2779/10/1678.

Zarucki Wiktor, pułkownik, ur. 1908. W latach 1930–1932 uczył się w Szkole Podoficerów Łączności w Brańsku, a następnie służył jako dowódca drużyny w pułku łączności. W 1934 roku skończył kurs dla oficerów technicznych i przez siedem lat pełnił służbę na różnych stanowiskach technicznych w pułku. W latach 1940–1941 był zastępcą dowódcy batalionu ds. liniowych, a następnie przez rok dowodził batalionem telegraficzno-telefonicznym samodzielnego pułku łączności. W okresie 1942–1943 był pomocnikiem dowódcy pułku ds. technicznych, a potem zastępcą dowódcy pułku ds. liniowych. 20 sierpnia 1943 roku został powołany do Wojska Polskiego i objął obowiązki dowódcy 1 Samodzielnego Batalionu Łączności. Od 1947 roku dowódca Grupy Organizacyjno-Przygotowawczej Szkolnego Pułku Radio w Zegrzu, a od 1948 roku dowódca tego Pułku. W latach 1950–1951 był komendantem Oficerskiej Szkoły Łączności Radiowej w Zegrzu. W 1952 roku wrócił do Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich (ZSRR). Oficer zasłużony dla odbudowy koszar zegrzyńskich po zniszczeniach w wyniku działań wojennych.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Walecznych

Medal za Zdobycie Berlina

Order Odrodzenia Polski IV Klasy.

Źródło: M. Pakuła, *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005, s. 24–25.

Zych Jerzy, pracownik wojska, ur. 1940. Ukończył zasadniczą szkołę zawodową w 1957 roku. W latach 1957–1997 pracował jako kinooperator w Oficerskiej Szkole Łączności i Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności. Po przejściu na emeryturę w roku 1997, pracował do 2001 roku jako kinooperator w Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki. W Zegrzu przepracował 44 lata.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny
Srebrny Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CSŁil, TAP

Biogramy autorów słownika

Hucał Mieczysław, podpułkownik, ur. 1961. Ukończył Wojskową Akademię Techniczną (1987). Po studiach został dowódcą plutonu teletransmisji informacji (TI), a następnie plutonu radiowego w 25 Pułku Łączności. W latach 1987–1990 był zastępcą dowódcy batalionu radiowego w tym pułku. Po reorganizacji pułku, w latach 1990–1992 zajmował stanowisko inżyniera batalionu radiowego, a następnie ponownie pełnił obowiązki zastępcy dowódcy batalionu radiowego 25 Pułku Łączności (1992–1994). W latach 1994–1998 był wykładowcą Cyklu Łączności w Centrum Szkolenia Łączności w Legnicy. Od 1998 do 2000 roku był wykładowcą, a potem starszym wykładowcą w Cyklu Łączności Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu. W roku 2000 objął stanowisko kierownika Cyklu Łączności Radiowej, a w 2002 roku, po reorganizacji struktur, kierownika Cyklu Łączności. Od 2009 roku pełni służbę na stanowisku dowódcy batalionu zabezpieczenia CSŁil. Szczególne zasługi położył w modernizacji bazy szkoleniowej Centrum. Autor kilkunastu skryptów szkoleniowych z zakresu łączności radiowej oraz kilkudziesięciu wniosków racjonalizatorskich. Prezes Oddziału Zegrze Światowego Związku Polskich Żołnierzy Łączności.

Ważniejsze odznaczenia:

Srebrny Medal Za Długoletnią Służbę Wojskową
Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju
Złoty Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: CSŁil, TAP.

Pakuła Mirosław, podpułkownik, ur. 1964. W latach 1984–1988 podchorąży Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu. Od 1988 do 1994 roku dowódca plutonu podchorążych, a od 1994 do 1996 roku dowódca kompanii w batalionie

zabezpieczenia i obsługi WSOWŁ. W latach 1996–1997 był wykładowcą w Zespole Pracowników Naukowych i Dydaktycznych WSOWŁ, a przez następne dwa lata starszym wykładowcą w Zespole Pracowników Dydaktycznych i Pomocniczych Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu. W 1999 roku objął funkcję szefa Wydziału Planowania – zastępcy szefa Oddziału Szkolenia CSŁil, a w 2002 roku – szefa Wydziału Szkolenia. Od 2002 roku pełni służbę na stanowisku szefa Wydziału Dydaktycznego CSŁil. Szczególne zasługi położył w obszarze zorganizowania nowoczesnego systemu szkolenia w Centrum. Współtwórca „Koncepcji Zmian i Rozwoju CSŁil na lata 2013–2019”. Autor koncepcji wdrożenia metody e-learningu do realizacji szkolenia. Historyk – regionalista, popularyzator historii zegrzyńskiego ośrodka szkolenia kadr łączności. Były przewodniczący Rady Osiedla Zegrze i były radny Rady Miejskiej w Serocku. Członek władz naczelných Światowego Związku Polskich Żołnierzy Łączności.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Medal Za zasługi dla obronności kraju
Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny.

Źródło: CSŁil, TAP.

Stefański **Andrzej**, major, ur. 1972. Od 1992 roku podchorążym WSOWŁ. W 1996 roku, po ukończeniu szkoły oficerskiej, otrzymał awans na podporucznika i objął stanowisko dowódcy plutonu w 6 Brygadzie Kawalerii Pancerniej w Stargardzie Szczecińskim. Uczestniczył w trzech zmianach PKW Irak. W latach 2005–2010 służył w sztabie 12 Dywizji Zmechanizowanej (Sekcja Bezpieczeństwa Systemów Łączności i Informatyki). W tym czasie skończył studia magisterskie na Wydziale Bezpieczeństwa Akademii Obrony Narodowej oraz studia podyplomowe na Uniwersytecie Szczecińskim. W 2010 roku został przeniesiony do Dowództwa Wojsk Lądowych na etat specjalisty w Oddziale Bezpieczeństwa Systemów Łączności i Informatyki Zarządu Dowodzenia i Łączności. Po rocznej pracy w dowództwie został skierowany do

służby w Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu na etat Kierownika Cyklu Bezpieczeństwa Systemów Łączności i Informatyki. W roku 2012 rozpoczął studia doktorskie na Wydziale Historycznym w Akademii Humanistycznej w Pułtusku.

Ważniejsze odznaczenia:

Gwiazda Iraku (trzykrotnie)

Medal Partnership for Peace (am.)

Wojskowa Odznaka Za Rany i Kontuzje z Jedną Gwiazdką

Srebrny Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny

Srebrny Medal Za zasługi dla obronności kraju.

Źródło: CSłiI, TAP.

Zakończenie

W historii zegrzyńskiego ośrodka funkcjonowało dziewięć jednostek szkolnych o różnych nazwach. W latach 1919–1939 istniały kolejno: Obóz Wyszkożenia Oficerów Wojsk Łączności (1919–1921), Obóz Wyszkożenia Wojsk Łączności (1921–1923), Obóz Szkolny Wojsk Łączności (1923–1929) i Centrum Wyszkożenia Łączności (1929–1939), w których przeszkolono ponad 12 tysięcy słuchaczy. Z kolei od 1948 roku działały: Szkolny Pułk Radio (1948–1950), Oficerska Szkoła Łączności Radiowej (1950–1955), Oficerska Szkoła Łączności (1955–1967), Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Łączności (1967–1997) i Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki (od 1997). W latach 1948–2014 przeszkolono w Zegrzu prawie 70 tysięcy oficerów, chorążych, podoficerów i szeregowych wojsk łączności i informatyki.

Ogółem, w ciągu 95 lat wyszkolono w Zegrzu ponad 80 tysięcy żołnierzy. Nie byłoby to możliwe bez ogromnego wkładu pracy i poświęcenia ludzi pracujących w jednostce. Funkcjonowanie ośrodka zegrzyńskiego zabezpieczało byt tysięcy żołnierzy zawodowych i pracowników cywilnych. Była to kadra dydaktyczna i dowódcza, personel administracyjny, logistyczny i pomocniczy. Skład personalny ośrodka zmieniał się bardzo często. Niektórzy służyli lub pracowali w Zegrzu krótko, tj. od roku do trzech lat, a niektórzy spędzili całe swoje życie zawodowe – 30–40 lat.

Nieważne jest to, jak kto długo służył w zegrzyńskiej jednostce, nieważne czy był oficerem, podoficerem czy cywilem. Ważne, czy zostawił tu serce i ślad w historii. To takim ludziom został poświęcony ten słownik.

Bibliografia

Opracowania

75 lat kształcenia kadr łączności WP w Zegrzu, Szweda E. (red.), Zegrze 1994.

Komendanci zegrzyńskiego ośrodka kształcenia wojskowych kadr łączności 1919–1996, Kowalewski M. (red.), Zegrze 1996.

Pakuła M., *Generał brygady Heliodor Cepa. Patron Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki*, Zegrze 2011.

Pakuła M., *Słownik biograficzny komendantów zegrzyńskich ośrodków szkolenia kadr łączności 1919–2005*, Zegrze 2005.

Wiśniewski Z., *Słownik biograficzny oficerów kadrowych ośrodka zegrzyńskiego 1919–1939*, Zegrze 1995.

Materiały archiwalne (akta personalne)

Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej w Nowym Dworze Mazowieckim.

Archiwum Wojskowe w Oleśnicy.

Centralne Archiwum Wojskowe w Warszawie.

Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki w Zegrzu.

Dowództwo Operacyjne SZ RP w Warszawie.

Wykaz skrótów

AMON – Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej
AON – Akademia Obrony Narodowej
AP – akta personalne
ASG – Akademia Sztabu Generalnego
AW – Archiwum Wojskowe
CAW – Centralne Archiwum Wojskowe
COSWŁ – Centralny Ośrodek Szkolenia Wojsk Łączności
CSŁ – Centrum Szkolenia Łączności
CSłil – Centrum Szkolenia Łączności i Informatyki
CWŁ – Centrum Wyszukolenia Łączności
DOGen. – Dowództwo Okręgu Generalnego
DOK – Dowództwo Okręgu Korpusu
DP – Dywizja Piechoty
HDK – Honorowe Dawstwo Krwi
OPI – Ośrodek Przetwarzania Informacji
OSŁ – Oficerska Szkoła Łączności
OSŁP – Oficerska Szkoła Łączności Przewodowej
OSŁR – Oficerska Szkoła Łączności Radiowej
OSS – Oficerska Szkoła Samochodowa
OSzWŁ – Obóz Szkolny Wojsk Łączności
OWOWŁ – Obóz Wyszukolenia Oficerów Wojsk Łączności
OWWŁ – Obóz Wyszukolenia Wojsk Łączności
PCK – Polski Czerwony Krzyż
PĆT – Plac Ćwiczeń Taktycznych
PP – pułk piechoty
PTTK – Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze
SChWŁ – Szkoła Chorążych Wojsk Łączności

SGWP – Sztab Generalny Wojska Polskiego
SMD – Szkoła Młodszych Dowódców
SMS – Szkoła Młodszych Specjalistów
SOR – Szkoła Oficerów Rezerwy
SPInż. – Szkoła Podchorążych Inżynierii
SPŁ – Szkoła Podchorążych Łączności
SPR – Szkoła Podchorążych Rezerwy
SPRŁ – Szkoła Podchorążych Rezerwy Łączności
SzPR – Szkolny Pułk Radio
ŚOW – Śląski Okręg Wojskowy
ŚZPŻŁ – Światowy Związek Polskich Żołnierzy Łączności
TAP – teczka akt personalnych
WAT – Wojskowa Akademia Techniczna
WKDO – Wyższy Kurs Doskonalenia Oficerów
WKDOŁ – Wyższy Kurs Doskonalenia Oficerów Łączności
WOG – Wojskowy Oddział Gospodarczy
WOW – Warszawski Okręg Wojskowy
WSOWŁ – Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Łączności
WSWoj. – Wyższa Szkoła Wojenna
WSzW – Wojewódzki Sztab Wojskowy
ZST – Zakład Systemów Teleinformatycznych

Spis treści

Wstęp	3
Biogramy	5
Zakończenie	87
Bibliografia	89
Wykaz Skrótów	90